មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា

សម្ភាសន៍ជាមួយឈ្មោះ មាស វឿន ភេទប្រុស អាយុ៦៧ឆ្នាំ
មុខងារជំនាន់ខ្មែរក្រហម“អនុកងពលទី១”
រស់នៅភូមិថ្មដែកកេះ ឃុំបន្ទាយឆ្មារ ស្រុកថ្មពួក ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ
ថ្ងៃទី១១ ខែធ្នូ ឆ្នាំ២០១០
សម្ភាសន៍ដោយៈ សោម ប៊ុនថន
០១:៥៧:០៩
៣២ទំព័រ

ប៊ុន ថនៈ ចឹងជាដំបូងខ្ញុំចង់ស្គាល់ឈ្មោះ អ៊ំ អ៊ំឈ្មោះអីដែរ?

មាស វឿនៈ ខ្ញុំឈ្មោះ មាស វឿន។

ប៊ុន ថនៈ អ៊ំឥឡូវអាយុប៉ុន្មានហើយ?

មាស វឿនៈ ខ្ញុំកើតនៅឆ្នាំ១៩៤៤។

ប៊ុន ថនៈ ចឹង៦០ជាង?

មាស វឿនៈ ៦៧។

ប៊ុន ថនៈ អ៊ំមានស្រុកកំណើតនៅណាដែរ?

មាស វឿនៈ ខ្ញុំមានស្រុកកំណើតនៅកំពង់ស្ពឺ ភូមិស្រែខ្ទុង ឃុំអូរ ស្រុកភ្នំស្រួច ខេត្តកំពង់ស្ពឺ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងកាលពីដើមអ៊ំរៀនសូត្រដល់ណាដែរ?

មាស វឿនៈ ខ្ញុំកាលពីដើមមិនសូវបានរៀនសូត្រដូចគេទេ ខ្ញុំរៀនបានត្រឹមថ្នាក់ទី៨ពីដើម ជំនាន់រាស្ត្រនិយម។ ហើយប្រទេសយើងមានសភាពការណ៍ប្រែប្រួលទៅខ្ញុំបួសនៅវត្តវិញ។ ហើយខ្ញុំបានរៀននៅពេលបួសខ្លះ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងបួលបានប៉ុន្មានវស្សាដែរ?

មាស វឿនៈ ខ្ញុំបួសបាន៩វស្សា។

ប៊ុន ថនៈ បួសនៅវត្តណា?

មាស វឿនៈ ខ្ញុំបួសនៅវត្តព្រៃមាថ ស្រុកភ្នំស្រួច ខេត្តកំពង់ស្ពឺ នៅក្នុងឃុំអូរ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងក្រោយពីបួសមកអ៊ំធ្វើអីទៀត?

មាស វឿនៈ ក្រោយពីបួសមកខ្ញុំបាន សឹកមកវិញបានបំរើម៉ែឪ ហើយបានធ្វើការងារនយោបាយតាំងពីឆ្នាំ១៩៦៨ ក្នុងនោះមានមន្ត្រីកុងសីខ្វះ ដូចជាហ៊ូ យន់ ហ៊ូ នឹម ខៀវ សំផន គាត់មានទំនាស់ជាមួយសម្តេចសីហនុ ។ ចឹងហើយប្រទេសយើងមានការប្រែប្រួលច្រើន ខ្ញុំកាលហ្នឹងបាននៅក្នុងក្រុមយុវជនភូមិ ធ្វើការងារសម្ងាត់និងតស៊ូនយោបាយជំនាន់នោះ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងអ៊ំធ្វើនៅភូមិបានយូរទេ?

មាស វឿនៈ ធ្វើនៅក្នុងភូមិបានប្រហែលជាពីរឆ្នាំ ឆ្នាំ១៩៦៨ ។

ប៊ុន ថនៈ បាទ!ពីឆ្នាំ៦៨ដល់រដ្ឋប្រហា?

មាស វឿនៈ ឆ្នាំ៦៨ជាយុវជនភូមិហ្នឹងធ្វើការងារនយោបាយជាមួយឯកសារហ៊ូ យន់ ខៀវ សំផន ៦៨-៦៩ដល់ឆ្នាំ៧០ បានមានការរដ្ឋប្រហា ។ នៅឆ្នាំរដ្ឋប្រហាខ្ញុំដេកព្រៃរហូតឆ្នាំ៦៨-៦៩ ដល់ឆ្នាំ៧០ បានខ្ញុំចូលភូមិវិញ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងបងប្អូនអ៊ំនៅក្នុងភូមិ?

មាស វឿនៈ បងប្អូនខ្ញុំដល់ខ្ញុំចេញមកព្រៃមក គេថាខ្ញុំបំរើកិច្ចការងារខ្មែរក្រហមពេលនោះបងខ្ញុំឈ្មោះអ៊ុនហ្នឹងអាយុប្រហែលជា៣០ឆ្នាំ គេចាប់យកទៅសម្លាប់នៅឃុំអូរ ស្រុកភ្នំស្រួច ខេត្តកំពង់ស្ពឺហ្នឹង ជំនាន់ លន់ នល់ ហើយក្រោយមកទៀតប្អូនស្លាប់ដោយសារគេចាប់ដែរ ហើយក្រោមមកទៀតឪពុកមាខ្ញុំត្រូវគេចាប់ដែរ ដោយសារតែខ្ញុំជាប់និន្នាការជាមួយខ្មែរក្រហម កាលជំនាន់នោះ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងកាលអ៊ំចូលដំបូង ចូលជាមួយពីណា?

មាស វឿនៈ កាលខ្ញុំចូលដំបូងមានកម្មាភិបាល គេសម្ងាត់នៅក្នុងភូមិម្នាក់ គេមកនិយាយប្រាប់ខ្ញុំថាប្រទេសយើងមិនមានឯករាជ្យទេ ដូចនេះសេដ្ឋកិច្ចនៅក្នុងកណ្តាប់ដៃមូលធន នាយទន់ ។ មូលធន នាយទន់ហ្នឹងមានន័យថា របបអ្វីទាំងអស់នៅក្រោមអាណានិគមរបស់បារាំងទាំងអស់ ។ ដូច្នេះបន្ទាប់មកបានមានខ្មែរ ចឹងអាណានិគមទាំងអស់ វាមានតែបារាំងគ្រប់គ្រងទាំងអស់ ដូចជារោងចក្រទឹកក្រូច ចំការកៅស៊ូរោងចក្រធំៗនៅលើបារាំងទាំងអស់ ។ ខ្មែរយើងមិនមានសិទ្ធអំណាចអីទេ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងគាត់នៅរស់ទេ អ៊ីដែលបានប្រាប់អ៊ីហ្នឹង?

មាស វឿនៈ គាត់ស្លាប់ហើយ អ្នកដឹកនាំខ្ញុំហ្នឹងគាត់ស្លាប់ហើយដោយសារគេចាប់គាត់ គេចាប់គាត់ក្នុងសម័យឆ្នាំ៧៥ ។

ប៊ុន ថនៈ បាទ!ចឹងការងារនៅព្រៃហ្នឹងកាន់ខាងឯកសារអីទេ?

មាស វឿនៈ ការងារខ្ញុំចេញមកព្រៃហើយដោយសារខ្ញុំខ្លាចភ្នាក់ងារខាងទាហានលន់ នល់ ចឹងមានគិញសម្ងាត់គេចេញស៊ើបការណ៍ចឹងហើយខ្ញុំចេញដេកព្រៃភ្នំ ខ្ញុំដេកព្រៃភ្នំខ្ញុំជានិរសាឬជាកងការពារអ្នកដឹកនាំកម្មាភិបាលសម្ងាត់ទាក់ទងគ្នារវាងកំពង់ស្ពឺមកខាងពោធិសាត់ បាត់ដំបងតាមតែគេចួបជុំគ្នាសម្ងាត់គេដើរតាមសម្ងាត់គេដើរតាមព្រៃ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងកាលហ្នឹងមានថ្នាក់ដឹកនាំគេចុះមកទេ?

មាស វឿនៈ ថ្នាក់ដឹកនាំគេចុះមកដែរ គេមកតាមក្រុងគេចុះមកតាមផ្លូវជាតិលេខ៤ យើងនៅព្រៃចាំទទួលគេ ខាងនិរសាក្រុងគេច្រើនប្រើបុណ្យសក្តិគេ ដូចជាអ្នកនាំសារពីភ្នំពេញមកដល់ជនបទហ្នឹង កាលហ្នឹងគេទិញសក្តិ៥ ប៉េអឹមពាក់ ដូចមកចឹងទៅគេសន្យាថាឲ្យមកជួបគេនៅកន្លែងនេះៗយើងមកជួបគេទៅ ។ ហើយយើងនាំសារហ្នឹង មកប្រាប់អ្នកដឹកនាំនៅតាមជនបទហ្នឹងមក ។

ប៊ុន ថនៈ កាលហ្នឹងមានពីណាខ្លះ?

មាស វឿនៈ កាលហ្នឹងភ្នាក់ងារដែលគេនាំសារហ្នឹង គេនាំដំណឹងហ្នឹងមកគេអ្នកដឹកនាំនៅទីក្រុងភ្នំពេញយើងមិនបានដឹងច្បាស់ទេ ការពិតយើងគ្រាន់តែបានដឹងថា លោកខៀវ សំផន ហ៊ូ យន់គាត់ជាអ្នកមានមុខមាត់មុនគេបង្អស់ ។ ព្រោះកាលហ្នឹងសម្តេចសីហនុគាត់កាត់ទោសខៀវ សំផន ហ៊ូ នឹម ហ៊ូ យន់ កាត់ទោស ។

ប៊ុន ថនៈ បាទ!ចឹងវ៉ន វ៉េតអីគាត់មានបានមកដល់ហ្នឹងទេ?

មាស វឿនៈ ក្នុងឆ្នាំ៦៨ ហ៊ូ យន់គាត់ចេញមកព្រៃហើយ ខៀវ សំផន ចេញមកព្រៃហើយ កាលហ្នឹង វ៉ន វ៉េត គាត់ចេញមកព្រៃតែគាត់អាចចូលទៅក្នុងវិញបាន បើគាត់មានបញ្ហាអីគាត់ចេញមកព្រៃវិញ ចំណែកវ៉ន វ៉េត ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងគាត់ចេញចូលបាន?

មាស វឿនៈ បាទ!ចេញចូលបាន ព្រោះនិរសាយើងពាក់សក្តិ៥ប៉េអឹមហើយ វាធំណាស់ ខាងវ៉ន វ៉េតកាលនោះ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងដល់ពេលរដ្ឋប្រហារហើយបានពូចូលមក?

មាស វឿនៈ អាហ្នឹងដំណាក់កាលសម្ងាត់នៅឡើយ ដល់ឆ្នាំ១៩៧០ជាឆ្នាំរដ្ឋប្រហាររបស់សម្តេចសីហនុនៅឆ្នាំ១៩៧០កើតរដ្ឋប្រហារហ្នឹងយើងមិនទាន់មានមូលដ្ឋានត្រឹមត្រូវទេ ដូចនេះនៅក្នុងកំណាច់ដៃរបស់លន់ នល់ ដល់ពេលយើងមានកំលាំងខ្លះនៅឆ្នាំ១៩៧០ឬពាក់កណ្តាល

នៅឆ្នាំ១៩៧០ យើងមានកងវរៈពីវរៈសេនាតូច សម្រាប់ការពារអ្នកដឹកនាំកម្មាភិបាលជំនាន់នោះ ។ ការពារសាស្ត្រចារ្យ ឬអ្នកស្នេហាជាតិ យើងជាអ្នកការពារគេ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងយើងបែកចែកជាពីវរៈ?

មាស វឿនៈ បាទ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងកាលហ្នឹងពីណាជាអ្នកគ្រប់គ្រង?

មាស វឿនៈ អ្នកការពារអ្នកដឹកនាំហ្នឹង មានឈ្មោះ សឿងគាត់ជាប្រធានខ្ញុំ គាត់ជាអ្នកគ្រប់គ្រងពីរវរៈសេនាតូចហ្នឹង មិនជាច្រើនប៉ុន្មានទេ វរៈសេនាតូចជំនាន់នោះ មិនសូវមានកាំភ្លើងប៉ុន្មានទេ មានតិចតួចណាស់ មានប្រហែលជា១០ទៅ២០ដើមប៉ុណ្ណឹងឯង ។ តែសព្វថ្ងៃគាត់ស្លាប់ហើយ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងមួយវរៈទៀត?

មាស វឿនៈ គាត់គ្រប់គ្រងទាំងពីរវរៈហ្នឹងឯង តែមេក្រុមអីហ្នឹងភ្លេចគ្នាអស់ហើយ វាបែកគ្នាយូរពេកទៅភ្លេចឈ្មោះគ្នាអស់ហើយ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងទីតាំងក្នុងភូមិហ្នឹងមានទាហានលន់ នល់ចូលនៅបានទេ?

មាស វឿនៈ នៅក្នុងភូមិហ្នឹងពីដើមគេកេណ្ឌធ្វើជាភូមិយុទ្ធសាស្ត្រ ភូមិយុទ្ធសាស្ត្រហ្នឹងមិនឲ្យមាននរណាចូលបានទេ ដោយមានប៉ូលីសនិងទាហានការពារទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ ហើយគ្រួសារយើងនៅក្នុងវង្វង់ភូមិយុទ្ធសាស្ត្រមានគេគ្រប់គ្រង ។ ចឹងគេមានដាក់របងជុំវិញមិនអាចចូលបានតែយប់ ទាល់តែមានភ្នាក់ងារយើងមកខ្សិបខ្សៀវថា ចូលកន្លែងនេះបាន បានយើងចូលយើងលួចចូលទៅលាក់ការណ៍ជួបគ្នាបាន ប្រហែលជា១០ទៅ២០នាទីយើងចេញមកវិញមក ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងក្រោយមានរដ្ឋប្រហារហើយ ការទាក់ទងគ្នាកាន់តែមានច្រើនទេ?

មាស វឿនៈ ក្រោយរដ្ឋប្រហារមានកសាងកំលាំងប្រដាប់អាវុធ បានតាមភូមិខ្លះបានតាមឃុំខ្លះ គេមានមូលដ្ឋានរំដោះខ្លះ ទាហានលន់ នល់ គេក៏មានអំណាចគ្រប់គ្រងតែបន្ទាយគេមួយទៅយើងអាចដើរបានខ្លះទៅដឹង ចឹងកន្លែងណាចន្លោះយើងដើរបាន ឬគេគ្រប់គ្រងទីប្រជុំជនអី យើងមិនអាចដើរបានទេ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងមានកម្មាភិបាលមកពីភ្នំពេញក្រោយៗទៀតទេ?

មាស វឿនៈ អ្នកដែលមកពីភ្នំពេញចាប់ពីឆ្នាំរដ្ឋប្រហារហើយគឺ ដាច់ខ្សែមិនអាចទាក់ទងគ្នាបានទេ បានតែមុនឆ្នាំ៧០បន្តិចឆ្នាំ៦៧-៦៨ណា ដែលគេបែកមុខចេញមកមិនបានទៅវិញទេ ដល់

ឆ្នាំ៧០រដ្ឋប្រហារហើយ សភាពការណ៍ខាង លន់ នល់ តឹងតែងណាស់ ។ គេហាមមិនឲ្យចេញចូល គេហាមមិនឲ្យទាក់ទង បិទផ្លូវសេដ្ឋកិច្ចតាមភូមិតាមស្រុកគេតឹងតែងទាំងអស់ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងតា ចេង អន អីហ្នឹងយ៉ាងម៉េចដែរ?

មាស វឿនៈ តា ចេង អន គាត់ជាមួយខ្ញុំហ្នឹងឯង គាត់មកជាមួយខ្ញុំខាងពាណិជ្ជកម្មរបស់អង្គការគេ ។

ប៊ុន ថនៈ បាទ!កាលហ្នឹងពាណិជ្ជកម្មរដ្ឋ?

មាស វឿនៈ ហ្នឹងហើយពាណិជ្ជកម្មរដ្ឋ ចេង អន ហ្នឹងដើរព្រៃជាមួយខ្ញុំហ្នឹងហើយ ។ ចេង អន ហ្នឹង គាត់ជាអ្នកព្រៃជាមួយខ្ញុំរហូត ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងពូនៅកន្លែងហ្នឹងរហូតឬមួយផ្លាស់ទៅតំបន់ណាផ្សេងទៀត?

មាស វឿនៈ ក្នុងពេលរដ្ឋប្រហារហើយខ្ញុំចេញពីស្រុកខ្ញុំមកហើយ ខ្ញុំមកនៅកំពង់ឆ្នាំង ខ្ញុំនៅកំពង់ឆ្នាំង ៨ឆ្នាំ ហើយខ្ញុំមិនបានទៅស្រុកវិញទេ រហូតដល់ថ្ងៃនេះ ។ ដោយសារខ្ញុំមិនបានទៅស្រុក ដោយសារខ្ញុំបែកបងប្អូនតាំងពីឆ្នាំ១៩៦៨ ដល់ឆ្នាំ៧៥ក៏មិនបានទៅស្រុក ដល់ថ្ងៃនេះ ក៏ខ្ញុំមិនបានទៅស្រុក ខ្ញុំគ្មានសាហ៊ុយដើរផង ខ្ញុំគ្មានមធ្យោបាយ ។

ប៊ុន ថនៈ បាទ!ចឹងមានដែលបានដំណឹងបងប្អូននៅទីនោះទេ?

មាស វឿនៈ បងប្អូនខ្ញុំស្លាប់អស់ហើយ នៅសល់តែខ្ញុំម្នាក់ឯង ខ្ញុំមានតែប្អូនស្រីមួយទេ នៅរស់នៅម៉ាឡៃ តែប៉ុន្មានខែមុននេះស្លាប់ហើយ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងមាននៅម៉ាឡៃដែរ?

មាស វឿនៈ បងប្អូនខ្ញុំនៅម៉ាឡៃ នៅប៉ៃលិន នៅសំឡូត បងប្អូនខ្ញុំនៅតាមម៉ាជួរនេះចាប់ពីម៉ាឡៃទៅដល់សំឡូត សព្វថ្ងៃខ្ញុំនៅតែម្នាក់ឯងទេ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងកាលដែលអ៊ំនៅកំពង់ឆ្នាំងហ្នឹង កាលហ្នឹងគេរៀបជាសហករណ៍តំបន់អស់ហើយនៅ?

មាស វឿនៈ ខ្ញុំចេញពីស្រុកខ្ញុំមកនៅឆ្នាំ១៩៦៨ មកនៅកំពង់ឆ្នាំ៦៨-៦៩និង៧០ចាប់ផ្ដើមរដ្ឋប្រហា ខ្ញុំធ្វើជាទាហានទាំងអស់ ខ្ញុំមិនបានប្រឡូកការងារក្នុងសហករណ៍ឬរបស់តំបន់ខ្ញុំមិនបានធ្វើទេ ។ ខ្ញុំមិនបានដឹងកិច្ចការងារខាងតំបន់និងសហករណ៍ទេ ទាហានខ្ញុំដឹងទាំងអស់ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងកាលហ្នឹងគេមានបែងចែកជាកងវរៈកងពលអីទេ?

មាស វឿនៈ នៅឆ្នាំ៧០ហ្នឹងមានគេបែកចែកជាកងវរៈសេនាតូច មានកងពលអីខ្លះ តែមិនទាន់គ្រប់ជាអង្គភាពទេ តែមានជាកងទ័ពគេគ្រាន់ច្រើនដែលហើយមានបីកងវរៈសេនាតូច កាលហ្នឹងមានសឿងតែខ្ញុំមិនបានដឹងថាត្រកូលគាត់ឈ្មោះអីទេ ។ ឈ្មោះ សឿង ហ្នឹងគាត់នៅតាកែវ គាត់គ្រប់គ្រងកាន់កាប់បីវរៈសេនាតូចហ្នឹង នៅខេត្តកំពង់ឆ្នាំងតាំងពីឆ្នាំ១៩៧០

រហូតដល់ឆ្នាំ១៩៧៥ គាត់ជាប្រធានវរៈសេនាតូចទាំងបីកងហ្នឹង គាត់បានទទួលដល់កង ពលទី១ កាលនៅជាកងទ័ពហ្នឹង ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងអ៊ំនៅជាមួយគាត់រហូត?

មាស វឿនៈ កាលហ្នឹងគាត់ជាប្រធាន ខ្ញុំជាអនុគាត់ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងកាលហ្នឹងអ៊ំឡើងទៅសមរភូមិណាខ្លះអ៊ំ?

មាស វឿនៈ នៅខេត្តកំពង់ឆ្នាំងហ្នឹង សមរភូមិដែលខ្ញុំធ្វើសកម្មភាពច្បាំងជាមួយទាហានលន់ នល់ហ្នឹង ចាប់តាំងពីខេត្តកំពង់ឆ្នាំង រហូតដល់ខេត្តពោធិសាត់នៅម្តុំក្រគរ ស្រុកក្រគរ ពន្លៃក្រគរ ។ ពន្លៃក្រគរ កំពង់ឆ្នាំងទល់គ្នាហ្នឹងខដុគ្គ កំពង់លួង លង្វែកទៅដល់ចឹងសំរោងព្រែកញ្ញៅ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងអ៊ំទទួលមុខសញ្ញាហ្នឹង?

មាស វឿនៈ ហ្នឹងហើយទទួលមុខសញ្ញាហ្នឹងរហូត ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងកាលហ្នឹងមានវៃខ្លាំងដែរ?

មាស វឿនៈ កាលហ្នឹងវៃខ្លាំងដែលហ្នឹង សម័យហ្នឹងបើសមរភូមិហ្នឹងពីរដូវប្រាំងដល់រដូវវស្សា ពីរដូវ វស្សាដល់រដូវប្រាំង កាលហ្នឹងកំលាំងយើងក៏មានក្រាស់ក្រើលដែរ ហើយកំលាំងខាងលន់ នល់ក៏គេមានក្រាស់ក្រើលដែលណាស់ ។ ហើយក្នុងហ្នឹងកងពលរបស់ លន់ នល់ មាន លោកឧត្តមសេនីយ៍ អ៊ុំ សាវុធ មួយនិងកងទ្រង់ ច័ន្ទរង្សី គេប្រតិបត្តិការតាមផ្លូវហ្នឹង ដែរ តែគេវៃខ្លាំងហើយយើងបើមិនបានទេ ដាច់តាំងពីខដុគ្គមកទល់គ្នានឹងកំពង់ឆ្នាំង មក ទល់គ្នាហ្នឹង ពន្លៃ បរិបូណ៌ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងកងពលហ្នឹងបែងចែកដាច់ពីភូមិភាគ?

មាស វឿនៈ កងពលនេះ នៅក្នុងភូមិភាគ ។

ប៊ុន ថនៈ នៅក្នុងភូមិភាគណា?

មាស វឿនៈ នៅក្នុងភូមិភាគបស្ចឹម ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងកាលហ្នឹង កង ចាប គាត់ជាប្រធាន?

មាស វឿនៈ អត់មាន កង ចាប នៅក្នុងហ្នឹងទេ កង ចាប នៅខាងតំបន់ភូមិភាគពាយ័ព្យទេ ។

ប៊ុន ថនៈ ពាយ័ព្យ រស់ ញឹម?

មាស វឿនៈ មើលកាលហ្នឹង ខ្ញុំមិនដឹងថា រស់ ញឹម ឬ កងចាប ខ្ញុំមិនបានដឹងដែរ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹង កុយ ធួន?

មាស វឿនៈ ខ្ញុំមានឮឈ្មោះគាត់ តែខ្ញុំមិនច្បាស់ជាមួយគាត់ តែគាត់អាចទទួលមន្ទីរភូមិភាគ សេនាធិការ ប្រហែលជាចឹងដឹង ។

ប៊ុន ថនៈ ក្រោយមកគាត់មកខាងពាណិជ្ជកម្ម ដំបូងគាត់ជាគណៈភូមិភាគ ។

មាស វឿនៈ ខ្ញុំមិនបានច្បាស់ជាមួយគាត់ទេ ។

ប៊ុន ថនៈ កាលហ្នឹង កង ចាប ពីដើមគាត់នៅខាងបស្ចឹម ក្រោយមកគេដូរមកសៀបរាម ។

មាស វឿនៈ ខ្ញុំមិនបានដឹង តែ តាស៊ី ដូ ជេត ភូមិភាគបស្ចឹម បើ កង ចាប និង រស់ ញឹម ប្រហែលជាគាត់នៅពាយ័ព្យ ឬសៀមរាបខ្ញុំមិនបានដឹង តែខាងបស្ចឹមមានតែ តា ស៊ី ម្នាក់ទេហ្នឹងប្រធាន ខ្ញុំ ឈ្មោះសៀងនេះ ព្រោះកាលហ្នឹងមានកងពល មានគណៈភូមិភាគ ចឹងរដ្ឋអំណាចក្រោយ ហ្នឹងមានពីរ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងអ្នកទទួលបន្ទុកមាននយោបាយមានកងទ័ព?

មាស វឿនៈ ហ្នឹងហើយ តែខាងនេះខ្ញុំមិនបានដឹងទេ ។ ជំនាន់ហ្នឹងខ្ញុំមិនបានចេញចូលទេ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងកាលវៃចូលទៅភ្នំពេញហ្នឹងមានខូចខាតកំលាំងអីច្រើនទេ?

មាស វឿនៈ ដល់សមរភូមិភ្នំពេញ គេហៅថាសមរភូមិ៩៩០ជាសមរភូមិវៃចូលទីក្រុងភ្នំពេញ គេហៅថាសមរភូមិ៩៩០ កាលហ្នឹងមានកងពលខាងឧត្តរ មានកងពលខាងបូព៌ា មានកងពលខាងនិរតី មានកងពលខាងបស្ចឹម ដូច្នេះគេមានច្រកគេ ។ ដូច្នេះគេមានប៉ុន្មានកងពលដែលគេហ៊ុមវៃចូលទីក្រុងភ្នំពេញហ្នឹងវាមានច្រើនកងពល ប្រហែលជាមាន១២កងពល ។ ក៏ប៉ុន្តែមុខសញ្ញាគេមួយៗ គេចែកមុខសញ្ញាតាមភូមិភាគគេ អគ្គមេបញ្ជាការគេចែកភូមិភាគគ្នា ដូចជាខាងនិរតីគេចូលពីខាងណា បស្ចឹមចូលពីខាងណា បូព៌ាចូលពីខាងណា អាហ្នឹងគេមានមុខសញ្ញារបស់គេ ។ ហើយទៅចាប់ដៃគ្នានៅកន្លែងណា អាហ្នឹងគេមានមុខសញ្ញា គេយើងទៅចាប់ដៃគ្នានៅកន្លែងអគ្គមេបញ្ជាការ លន់ នល់ យើងចាប់ដៃគ្នានៅកន្លែងហ្នឹងឯងមុខសញ្ញាដែលគេវៃឈ្នះហើយ តែខាងបូព៌ាគេចូលតាមបូព៌ា ពាយ័ព្យគេចូលតាមពាយ័ព្យ ខាងឧត្តរចូលតាមឧត្តរ និរតីចូលខាងនិរតី តែគេទៅចាប់ដៃគ្នានៅកន្លែងអគ្គមេបញ្ជាការ លន់ នល់ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងមានដឹងថាខាងណាវៃចូលបានមុន?

មាស វឿនៈ កាលហ្នឹងខាងបូព៌ាវៃបានចូលមុន ក្រោយមកបានខាងនិរតីខាងបស្ចឹម ខាងពាយ័ព្យចូលរួមចាប់ដៃគ្នា ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងក្រុមអ៊ឹចូលតាមណា?

មាស វឿនៈ កាលហ្នឹងចូលតាមពោធិចិនតុង ចឹងប្រយ៉ាបទៅដល់ស្ទឹងមានជ័យទៅចាប់ដៃគ្នានៅកន្លែងហ្នឹងឯង ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងថ្ងៃណាអ៊ីវ៉ៃចូលដល់?

មាស វឿនៈ កាលហ្នឹងគេឲ្យឈ្នះថ្ងៃទី១៨ តែគេវ៉ៃឈ្នះទី១៧មេសា ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងយ៉ាងម៉េចគេចង់ដាក់១៨វិញ?

មាស វឿនៈ នៅក្នុងគំរោងការគេ អគ្គមេបញ្ជាការឲ្យវ៉ៃឈ្នះនៅថ្ងៃទី១៨ តែដល់យើងវ៉ៃទៅ ស្រាប់តែឈ្នះនៅថ្ងៃទី១៧វិញ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងហើយមុនផែនការ?

មាស វឿនៈ ហ្នឹងហើយ មុនផែនការ ដូច្នេះសម្រេចមុនផែនការ ដូចនេះត្រូវឈ្នះថ្ងៃទី១៧ មេសាវិញ ប្រហែលជាម៉ោង៩...ម៉ោង១១ថ្ងៃ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងនៅពេលវ៉ៃដល់ហ្នឹងខាងកងទ័ពគេរៀបចំយ៉ាងម៉េចអ៊ីជាមួយរដ្ឋកាលចាស់អ៊ីចឹង?

មាស វឿនៈ នៅពេលវ៉ៃឈ្នះហើយទាហានខាង លន់ នល់ ហ្នឹងគេនៅស្ងៀមទាំងអស់ គេចង“ទង់ស” តាមផ្ទះថ្ម តែទាហាន លន់ នល់ ពាក់ឯកសណ្ឋានតែកាំភ្លើងគេមិនមានកាន់ទេ គេនៅធម្មតា គេមិនបានទៅណាមកណាទេ គេនៅចាំទទួលផែនការយ៉ាងម៉េចៗយើងមិនដឹងទេ យើងក៏មិនមានវ៉ៃទៀតទេ ។ ចឹងនៅចូលដល់ហើយយើងមិនមានផ្ទុះអាវុធអីទៀតទេ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងមេៗទាហានខាងលន់ នល់ចឹងធ្វើម៉េចទៅ?

មាស វឿនៈ កាលហ្នឹងដូចជាលោកលន់ នល់ហ្នឹងគាត់ទៅអាមេរិចហើយ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងនៅក្រោមគាត់ទៀតគេរៀបចំយ៉ាងម៉េចដែរ?

មាស វឿនៈ ក្រោមៗទៀតហ្នឹងខ្ញុំមិនបានដឹងដែរ ខ្ញុំមិនដឹងជាគេយកទៅខាងណាខាងណី នៅពេលដែល យើងរំដោះភ្នំពេញហើយ ទាហាន លន់ នល់ គាត់ចុះចាញ់ហើយ គេប្រមូលអាវុធរកគ្រឿងគ្រាប់ផ្ទុះអីហ្នឹង កាលហ្នឹងក្នុងរយៈមួយអាទិត្យហ្នឹងគេឲ្យយើងចេញទៅគេរៀបចំខាងក្រោយយ៉ាងម៉េចយើងមិនបានដឹងទេ ។ ហើយគេជម្លៀសយ៉ាងម៉េចៗយើងមិនបានដឹងទេ កាលហ្នឹងខ្ញុំចេញផុតហើយគេមិនឲ្យ យើងទៅច្របូលច្របល់ជាមួយគេព្រោះយើងជាទាហានមិនឲ្យមានច្របូលច្របល់ទេ ។ អាហ្នឹងគេជាអ្នកដឹកនាំធំៗ គេរៀបចំយ៉ាងណាយើងមិនដឹងទេ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងគេដកអ៊ីមកខាងណាវិញ?

មាស វឿនៈ ខ្ញុំដកមកខាងបែកចាន ដល់ហើយគេបញ្ជូនខ្ញុំទៅខាងកំពតវិញ ខ្ញុំគេឲ្យទៅការពារធ្វើផ្លូវរថភ្លើង កាលហ្នឹងនៅកំពតកំពង់ត្រាចវិញ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងកាលអ៊ីដកទៅហ្នឹងប្រជាជនគេជម្លៀសហើយនៅ?

មាស វឿនៈ ប្រជាជនកាលហ្នឹងគេកំពង់តែជម្លៀស ហើយខ្ញុំគេដកចេញទៅការពារផ្លូវរទេះភ្លើងកំពង់ត្រាច ខ្ញុំមិនបានដឹងច្បាស់ដែលកន្លែងហ្នឹង គេមិនឲ្យយើងនៅភ្នំពេញទេ ទាហានគេមិនឲ្យនៅភ្នំពេញទេ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងគេមានណែនាំចរាចរណ៍អីទេ?

មាស វឿនៈ គេណែនាំឲ្យយើងធ្វើស្រែ អត់មានពីណាណែនាំទេ កាលហ្នឹង តា ម៉ុក ឲ្យខ្ញុំធ្វើស្រែ គាត់ប្រាប់ត្រង់ចឹង ខ្ញុំច្បាំងចង់ងាប់ឲ្យខ្ញុំធ្វើស្រែ ខ្ញុំនឹកចឹងបាក់ទឹកចិត្តដែរ ដល់ហើយខ្ញុំធ្វើខាងកំពតហើយដល់ឆ្នាំ៧៥គេឲ្យខ្ញុំទៅកំពត ដល់បាន៣ខែគេឲ្យខ្ញុំមកនៅវាលវិញ នៅវាលវិញ បានតែពីរខែគេឲ្យខ្ញុំមកនៅកោះកុង កោះកុងឆ្នាំ៧៥ដើមឆ្នាំ៧៦ខ្ញុំនៅកោះកុងរហូតដល់យួនវ៉ៃ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងអ៊ីនៅជាមួយសមមិត្តសឿងរហូតឬមួយយ៉ាងម៉េច?

មាស វឿនៈ បាទ!ខ្ញុំនៅជាមួយសមមិត្តសឿនរហូត ខ្ញុំទៅនៅកោះកុងហ្នឹងបានបីឆ្នាំ យួនវ៉ៃព្រំដែនហើយកាលហ្នឹង ប៉ុល ពត គាត់ផ្លាស់ខ្ញុំឲ្យទៅព្រះវិហារ ខ្ញុំទៅព្រះវិហារ កាលឆ្នាំ៧៨ខែ៨ហ្នឹង ឯងគាត់ឲ្យខ្ញុំទៅខាងព្រះវិហារហ្នឹង ពេលហ្នឹងដែលគាត់ឲ្យខ្ញុំទៅកាលហ្នឹង គេកំពង់តែចាប់ប្រជាជនកាន់តែច្រើន ខ្ញុំមិនចង់ទៅទេ ព្រោះខ្លាចរឿងគេចាប់ហ្នឹង ខ្លាចក្រែងគេបូកសរុបទាំងខ្ញុំទៀត ។ កាលហ្នឹងខ្ញុំចង់ប្រកែកតែ ប៉ុល ពត ប្រាប់ខ្ញុំថា បើបក្សបញ្ជាឲ្យទៅ យើងត្រូវតែទៅតាមសំណូមពរគេតាមចិត្តខ្ញុំ ខ្ញុំមិនចង់ទៅទេ ខេត្តព្រះវិហារគេចាប់ណាស់ ចាប់ឡើងខ្ញុំទៅគេបាញ់ខ្ញុំទៀត តែខ្ញុំមិនមានគ្រោះថ្នាក់អីចេះតែរួចខ្លួនរហូត ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹង ប៉ុល ពត បញ្ជាមកអ៊ីផ្ទាល់?

មាស វឿនៈ ហ្នឹងហើយ មុនហ្នឹងទៅហ្នឹងគាត់ហៅខ្ញុំពីកោះកុងមក មកភ្នំពេញហើយទៅជួបគាត់នៅក្នុងវត្តខណ្ណាឡោមហ្នឹង គាត់បង្រៀនប្រហែលជាបីម៉ោង គេថាឥឡូវហ្នឹងយួនវ៉ៃយើងដល់ព្រំដែនហើយ វ៉ៃមកដល់ស្នួល ក្រចេះហើយ ហើយយួនកំពង់តែធ្វើសកម្មភាពវ៉ៃយើងកាន់តែជ្រៅ ចឹងហើយមិត្តឯងត្រូវទៅកាន់នៅព្រះវិហារ គេកំពង់តែចាប់ប្រជាជននៅព្រះវិហារកាន់តែច្រើន ដូច្នេះមិត្តឯងត្រូវតែទៅមើលគេចាប់ប្រជាជនយ៉ាងរបៀបម៉េច

ហើយឲ្យខ្ញុំដោះអ្នកជាប់គុកនៅសៀមរាបផង ។ ចឹងកាលហ្នឹងខ្ញុំខ្លាចចុះគេមិនឲ្យទៅទាំងកង ទ័ពណា គេឲ្យទៅតែខ្ញុំនិងកងការពារខ្ញុំមានគ្នាប្រហែលជា២០ប៉ុណ្ណឹង ។ ដល់ហើយគាត់ឲ្យខ្ញុំទៅកាលហ្នឹងខ្ញុំខ្លាចដែរ ខ្ញុំមិនហ៊ានប្រកែកខ្ញុំតាំងចិត្តខ្លួនខ្ញុំទៅចុះ តាំងចិត្តថាជាខ្មោច ទៅចុះ ដល់ខ្ញុំទៅដល់ព្រះវិហារហ្នឹងគេធ្វើរដ្ឋប្រហារៗ ខៀវ សំផន ធ្វើរដ្ឋប្រហារ នួន ជា ព្រោះកន្លែងហ្នឹងជាតំបន់ស្វ័យ័ត្តរបស់ នួន ជា និង ខៀវ សំផន កន្លែងហ្នឹង ព្រោះកន្លែងហ្នឹងជាតំបន់ខ្ពង់រាប ។ ហើយអំណាចរបស់អគ្គការហ្នឹងគេផ្តល់ទៅ កន្លែងហ្នឹងច្រើនណាស់មាន ម៉ុង ភួយ មានស្ករស មានទឹកដោះគោ មានការស៊ីចុក មានថ្នាំពេទ្យគ្រប់បែបយ៉ាងទាំងអស់ ព្រោះកន្លែងជាតំបន់ដាច់ស្រយ៉ាល តើរបស់ហ្នឹងមានបានទៅដល់ដៃអ្នកស្រុកទេ ។ គេឲ្យខ្ញុំទៅស៊ើបការកន្លែងហ្នឹង ពេលដែលខ្ញុំទៅដល់កន្លែងហ្នឹង ខ្ញុំក៏មិនដឹងជាភូមិសាស្រ្តនៅណាដែរ ចេះតែមើលតាមដែនទីមើលតាមត្រីវិស័យហ្នឹងទៅ ពេលហ្នឹងកន្លែងមន្ទីររបស់ខេត្ត គេរើរុះអស់ហើយ ហើយគេត្រៀមបាញ់ខ្ញុំទៀតចឹង ខ្ញុំចេះតែរៀបចំទៅកន្លែង ហ្នឹងមានការចាប់ចងហើយអត់បាយទៀត នៅពេលហ្នឹងស៊ីក្តួចអីហ្នឹង ខ្ញុំគិតថាពេលហ្នឹងគេ ចោទខ្ញុំជាខ្មាំងទៀតហើយ ខ្ញុំមិនដឹងជាទៅរកបាយណា បើខ្ញុំផ្លាស់ពីនេះទៅនោះពីចុងប្រទេសទៅចុងប្រទេសខាងនោះទៀត ។ ហើយខ្ញុំចេះតែរស់នៅជាមួយអ្នកស្រុកចឹងទៅ ខ្ញុំទៅដល់ឃើញកន្លែងមិនមានបាយទឹក ទីមួយខ្វះបាយទឹកមិនមានទេ ទីពីរគឺចាប់ប្រជាជន សូម្បីប្រជាជននៅកន្លែងនោះពុស្សូវឡានមិនបានផង កាលហ្នឹងខ្ញុំនៅរវៀង ខ្ញុំឈរនៅរវៀង ខ្ញុំសួរអ្នកស្រុកថា កន្លែងវិទ្យាល័យគ្រូគេទៅណា គេថាជម្លៀសចេញអស់ហើយ ចឹងផ្ទះធំៗផ្ទះចិនទៅណា? គេថាជម្លៀសចេញអស់ហើយ ខ្ញុំដើរស្រាវជ្រាវទាំងអស់ ស្រាវជ្រាវខ្ញុំរកឃើញឈ្មោះ ព្រំ ស៊ូ មួយ គាត់អង្គុតដៃនេះកាលហ្នឹងគាត់បង្ហាត់នៅសាលាហ្នឹង ខ្ញុំចេះតែស្រាវជ្រាវរកទៀតទៅ ឃើញខ្ញុំចេះដើរប្រមែប្រមូលគៀងគរពីកន្លែងព្រៃមកវិញ មកនៅជាមួយសហករណ៍គេ មកកុំទៅនៅព្រៃដាំដំឡូងអីចឹងទៀត ។ ខ្ញុំចេះតែប្រាប់សហករណ៍ចឹងទៅ ខ្ញុំមិនដឹងពីណាជាសហករណ៍អីខ្ញុំមិនសូវដឹងទេ ខ្ញុំថាពូណាទទួលខុសត្រូវកន្លែងនេះ ដែលធំជាងគេឲ្យគាត់មក រស់នៅកន្លែងនេះផង ។ បានគេដឹងពីកន្លែងហ្នឹងបានបងប្អូនម្នាក់ ប្រហែលជាគេជម្លៀសពីភ្នំពេញមកនៅកន្លែងនេះ ឥឡូវគាត់ទៅនៅអាមេរិចគាត់ស្គាល់ខ្ញុំដែរ ខ្ញុំនៅកន្លែងហ្នឹងគេរករឿងខ្ញុំដែលតែគេធ្វើអីខ្ញុំមិនកើត ខ្ញុំចេះតែទ្រាំរហូតទៅ ហើយគាត់ប្រាប់ខ្ញុំថាមិត្តឯង មិនចាំ

បាច់ធ្វើអីឲ្យគាត់ទេ ធ្វើរបៀបឆ្នាំ៧០បានហើយ ឲ្យគាត់ធ្វើស្រែធម្មតាធ្វើឲ្យបានហូបមិនចាំបាច់ប្រព័ន្ធប្រឡាយដូចគេទេ គាត់ធ្វើម៉េចបានហូបធ្វើទៅ គាត់ប្រាប់ចឹង ។

ប៊ុន ថន: ចឹងមានបញ្ហាចេញមកចឹង?

មាស វឿន: បញ្ហាចេញមកពីប៉ុល ពតផ្ទាល់ គាត់ប្រាប់ខ្ញុំកាលនៅវត្តខណ្ឌាឡោម ខ្ញុំមិនចាំថ្ងៃតែដឹងថាខែ៨គាត់ថាទីមួយឲ្យគាត់ធ្វើស្រែធម្មតា ទី២យើងរៀបម៉ាស៊ីនធ្វើផ្ទះឲ្យគាត់នៅបានហើយពីរមុនហ្នឹងបានហើយគាត់ប្រាប់តែប៉ុណ្ណឹងឯង ពេលដែលធ្វើចឹងហើយមានបានប៉ុន្មានខែ មិនបានប៉ុន្មានខែផងហ្នឹង ខ្ញុំទៅបានតែបួនខែប៉ុណ្ណឹងឯង យួនត្រូវវ៉ៃលុកចូលភ្នំពេញបាន ខ្ញុំមានបានធ្វើអី បានធ្វើផ្ទះប្រហែលជា៣០ខ្នងប៉ុណ្ណឹងឯង ។

ប៊ុន ថន: ចឹងកាលយួនវ៉ៃចូលហ្នឹងអ៊ំនៅទីនោះ?

មាស វឿន: បាទ!វ៉ៃចូលទៅខ្ញុំនៅតាមហ្នឹងមក មកតាមភ្នំដងរែកចឹងមក មកតាមបន្ទាយឆ្មាចឹងមកចេញទៅដល់ម៉ាឡៃ ចេញរហូតទៅដល់ឡៃមចឹងទៅ ខ្ញុំដើររយៈពេលបួនខែខ្ញុំដើរតែរហូតចឹងមក ។

ប៊ុន ថន: ចឹងអ៊ំមានដឹងថាសមមិត្តសឿងទៅណាដែរ?

មាស វឿន: អត់ កាលហ្នឹងគាត់ស្លាប់ហើយ បងសឿងកាលដែលយួនវ៉ៃចូលភ្នំពេញហ្នឹងគាត់នៅខាងសៀមរាប គាត់ឲ្យខ្ញុំទៅនៅព្រះវិហារគាត់ទៅនៅសៀមរាប ក្រុមគាត់ហ្នឹងជម្លៀសមកតាមគោកមនចឹងមក តែខ្ញុំនៅខាងព្រះវិហារតែម្នាក់ឯង គាត់មកតាមហ្នឹងមិនដឹងជាយ៉ាងម៉េច ពួកស្អប់គាត់ឬយ៉ាងម៉េច គេបាញ់សម្លាប់គាត់នៅលើឡាន ឆេះទាំងឡានទៀត មកឆេះនៅម្តុំគូហ្នឹងឯង បាញ់ទាំងពេទ្យអីហ្នឹងបាញ់ងាប់ទាំងអស់ ហើយនៅតែខ្ញុំម្នាក់ឯងនៅព្រះវិហារហ្នឹង ខ្ញុំចេះតែដើរមកកន្លែងណាក៏គេស្រឡាញ់ខ្ញុំ កាលហ្នឹងគេមិនចង់ឲ្យបែកជង តែខ្ញុំចេះតែមកៗ ដាច់ចិត្តមកៗព្រោះមិនមែនស្រុកខ្ញុំដែរ ។

ប៊ុន ថន: ចឹងកាលពូទៅធ្វើថ្នលរទេះភ្លើងនៅកំពតហ្នឹងពូនៅបានយូរទេ?

មាស វឿន: ខ្ញុំនៅបានបីខែ នៅកំពតនៅខាងកំពង់ត្រាច ដល់ក្រោយមកគេផ្លាស់ខ្ញុំមកនៅខាងវាលរិញ ជិតផ្លូវកំពង់សោមនេះ ។ ខ្ញុំនៅខាងវាលរិញហ្នឹង នៅបានប្រហែលជាមួយខែ ខ្ញុំមកនៅស្រែអំបិលកោះកុងមិនមែន ស្រែអំបិលកំពតទេ ខ្ញុំនៅហ្នឹងបានប្រហែលមួយដែលបានខ្ញុំមកនៅខាងព្រំដែនថៃរហូត ។

ប៊ុន ថន: តែអ៊ំនៅកងពលជាមួយសមមិត្តសឿង?

មាស វឿន: បាទ ។

ប៊ុន ថន: កាលហ្នឹងមកគ្នាច្រើនទេ?

មាស វឿន: កាលមកកោះកុងមកគ្នាប្រហែលជា៣០០០នាក់ កាលហ្នឹងនៅព្រំដែនសមុទ្រ ខ្ញុំនៅកោះកុង កោះយ៉ កោះមូល កោះចាំយាមខ្ញុំនៅជាប់ព្រំដែនថៃរហូតបីឆ្នាំ ។

ប៊ុន ថន: ចឹងពូទទួលបញ្ជាពីអគ្គសេនាធិការមក?

មាស វឿន: ខ្ញុំទទួលពីតា ខៀវ ហៅ សុន សេន ។

ប៊ុន ថន: ចឹងមកហ្នឹងការពារព្រំដែនប្តុយ៉ាងម៉េច?

មាស វឿន: មកការពារព្រំដែនរហូត ។

ប៊ុន ថន: ចឹងជាមួយថៃអីមានដែលប៉ះគ្នាទេ?

មាស វឿន: ប៉ះដែរ ប៉ះដាងមួយអាទិត្យ ។

ប៊ុន ថន: មានមូលហេតុអីបានប៉ះគ្នា?

មាស វឿន: មូលហេតុវាចាប់ត្រីហើយ វាចេះតែឆ្ការដាក់របងលួសហើយវាចាប់ត្រីក្នុងដីយើងចឹងទៅយើងឃើញវាចូលមកដល់កោះយើងចឹង វាមកស៊ើបការណ៍យើងប៉ះពាល់គ្នាយើងបាញ់មានយន្តហោះទម្លាក់ចឹងដែរ ។

ប៊ុន ថន: តែកាលហ្នឹងមានអ្នករត់ឆ្លងដែនទៅថៃអីទេ?

មាស វឿន: ខាងខ្ញុំអត់មានទេ មានតែច្បាំងគ្នាហើយស្លាប់ កាលរត់ទៅថៃអត់មានទេ តែខាងពាយ័ព្យគេមាន ខាងបាត់ដំបងមាន ខាងកងពលហ្នឹងគេមាន ។

ប៊ុន ថន: ចឹងកាលវ៉ៃជាមួយវៀតណាមកាលឆ្នាំ៧០ជាងហ្នឹងមានបានទទួលដំណឹងអីទេ?

មាស វឿន: នៅពេលវៀតណាមវ៉ៃតិចៗតាមព្រំដែនហ្នឹង ខ្ញុំបានដឹងពីសភាពការណ៍ហ្នឹង កាលហ្នឹងវាវ៉ៃយើង យើងក៏វ៉ៃវាដែរ ។ ដូច្នេះវាវ៉ៃយើង យើងក៏វ៉ៃវាដែរ ឧបមាយើងវាវ៉ៃយើងនៅខាងព្រំដែនតាកែវ ព្រៃវែង ស្វាយរៀង មកដល់ ក្រចេះ-ស្នួល មករតនៈគិរីកាលហ្នឹងខាងរតនៈគិរីមិនទាន់វ៉ៃទេ វ៉ៃតែខាងក្រចេះ ព្រៃវែង ស្វាយរៀង តាកែវអាហ្នឹងគេវ៉ៃបន្តិចៗមក នៅពេលដែលវ៉ៃហ្នឹង ខ្ញុំដឹងថាសភាពការណ៍ព្រំដែនមិនស្រួលហើយកាលហ្នឹងទូតវៀតណាមដាក់ជាភ្នាក់ងារទេ វីរៈធារីសម្រាប់តែយកការណ៍ប៉ុណ្ណឹងឯង ។ មិនមែនជាអគ្គរាជទូតត្រឹមត្រូវទេ តែសភាពការណ៍ព្រំដែនហ្នឹងវាមានដួរចឹងរហូតដល់វាលេងខ្លាំងតាមស្នួល ខាងកំពង់ចាមហ្នឹងបានវាលេងខ្លាំង យើងកាលហ្នឹងក៏បញ្ជូនកំលាំងទៅដែរ កំលាំងខ្ញុំនៅខាងលិចបញ្ជូនទៅឲ្យទាំងអស់ ខ្ញុំនៅសល់តែ៤០០ទៅ៥០០នាក់ប៉ុណ្ណឹងឯង ដូច្នេះបញ្ជូនទៅវ៉ៃរហូតដល់តែនិញ ។

ប៊ុន ថន: ចឹងមានកំលាំងអ៊ីចូលទៅវ៉ៃ?

មាស វឿន: ខ្ញុំឲ្យកំលាំងខ្ញុំចូលទៅ តែខ្ញុំនៅខាងលិចនេះនៅឡើយទេ តែកំលាំងខ្ញុំឲ្យទៅខាងនោះហើយ ដល់វ៉ៃគ្នាខ្លាំងចឹងបានជាគេដកខ្ញុំឲ្យទៅខាងព្រះវិហារចឹងឯង ។

ប៊ុន ថន: ចឹងកាលដែលហៅអ៊ំទៅប្រជុំអីនោះហ្នឹងមុនទៅព្រះវិហារ?

មាស វឿន: ហ្នឹងពេលដែលខ្ញុំទៅហើយហ្នឹង ខ្ញុំឡើងទៅប្រជុំទៅបណ្តោយ ។

ប៊ុន ថន: ចឹងពេលអ៊ំចេញពីភ្នំពេញកាលឆ្នាំ៧៥ហ្នឹង អ៊ំមិនបានទៅភ្នំពេញវិញទេ?

មាស វឿន: អត់ទេ ដាច់រហូតបានឈ្នះម្តងកាលឆ្នាំ៧៥ដែលរំដោះភ្នំពេញហ្នឹង ដល់ហើយមិនដែលបានចូលទៀតទេ ។

ប៊ុន ថន: ចឹងអ៊ំមានដែលជួបមិត្តភក្តិដូចជាចេង អនអីមានដែលបានជួបទេ?

មាស វឿន: មិនដែលបានជួបទេ ដាច់គ្នាហើយគេមានមុខងាររការងារគេធំៗ ខ្ញុំមិនបានជួបរហូត ចេង អន ក៏មិនបានជួប ខៀវ សំផន ក៏មិនបានជួប ហ៊ូ នឹម ក៏មិនបានជួបនិយាយរួមកង ពលខ្លះ មិនបានជួបគ្នារហូត រហូតដល់ថ្ងៃនេះមិនដែលបានជួប ។

ប៊ុន ថន: ចឹងប្រធានកងពលអ៊ំមានស្គាល់ទេ ដូចជា ឈូក ច័ន្ទចក្រីអីហ្នឹង?

មាស វឿន: បានជួបម្តង ចក្រី ជួប ឈូក ជួប អីទេកូនប្រសារតាម៉ុកនេះ មាស មុត ជួប ម៉េត ជួបខ្ញុំ ចាស់ហើយខ្ញុំភ្លេចខ្លះហើយ ។ ហ្នឹងសុទ្ធមិត្តភក្តិខ្ញុំហើយ កាលដែលជួបទាំងអស់គ្នាហ្នឹង មានពួកជើងគោក ជើងទឹក ជើងអាកាស ។ ព្រោះពេលដែលឈ្នះភ្នំពេញហ្នឹង គេមិនរៀបចំកងទ័ពជើងទឹក ជើងគោក ជើងអាកាស នៅពេលហ្នឹងហើយ ដែលយើងបានជួបគ្នានោះ ដល់ពេលបែកហើយរៀបចំតាមមុខសញ្ញា អាហ្នឹងយើងមិនបានចូលទេ ។

ប៊ុន ថន: ចឹងអ៊ំមានបានចូលរួមនៅស្ពាតទេ?

មាស វឿន: ចូលរួមបុណ្យគេនោះណាស់ ។

ប៊ុន ថន: ចឹងអ៊ំកាលហ្នឹងមានដឹងថាមានព្រឹត្តិការណ៍ចង់សម្លាប់អីដែរ ដែលថាមានឆែកកាំភ្លើងអី?

មាស វឿន: កាលហ្នឹងគេមិនទាន់មានសម្លាប់អីទេ ។

ប៊ុន ថន: តែមានគេឆែកកាំភ្លើងទេ?

មាស វឿន: អើយមានគេឆែក របៀបគេឆែកដូចថានេះជាទីលានស្ពាតអីចឹងទៅ នៅពេលយើងចូល គេនៅចាំក្លោងទ្វារចាំឆែកយើង គេឆែកតាំងពីបិុច-សៀវភៅ សក់ក្បាលដល់ចុងជើង

យើងអត់មានអីគេឲ្យចូលទៅ បើពីណាមានប៉ិចសូឡិចគេដកទុកសិន មកវិញបានគេឲ្យយើងតែកាំភ្លើងដូចជាមិនមានទេ ។ ដូចជាឆែកមិនប៉ះទេ គេមិនយកទៅទេ ។

ប៊ុន ថនៈ តែកាលហ្នឹងខ្ញុំដឹងថាមានឆែកប៉ះគ្រាប់កាំភ្លើងអីដែរ?

មាស វឿនៈ ចឹង!មាននៅពេលដែលគេមិនធ្វើបុណ្យអីដឹង ក្រែងក្រោយមកទៀតម៉េចដឹង ។ នៅពេលដែលគេធ្វើបុណ្យហ្នឹងមិនមានទេ ឆែកមិនមានប៉ះទេ ពីព្រោះដំបូងឡើយមនុស្ស កំពុងតែចង់បានអំណាច ។ ដល់គេចង់បានអំណាចគេគោរព គេគោរពវិន័យគោរពច្បាប់ គោរពបទបញ្ញាចឹងណាស់ ។ តែដល់ក្រោយមកទៀតយើងមិនបានដឹងទេ តែឲ្យតែចូលទៅគេឆែកចឹងហើយ តាំងពីខោអាវជើងដៃចឹងមក ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងអ៊ីកាលហ្នឹងបានចូលរួមហ្នឹងដែរ?

មាស វឿនៈ បាទ!ខ្ញុំបានចូលរួមនៅហ្នឹងតើ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងកាលហ្នឹងជួបជុំគ្នាទាំងអស់?

មាស វឿនៈ ហ្នឹងហើយជួបជុំគ្នាទាំងអស់ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងក្រោយពីហ្នឹងមកអ៊ីមានបានចូលរួមផ្សេងៗទៀតដែលអី?

មាស វឿនៈ អត់មានទេ មានតែប្រជុំកងពលមាន ។ ក្រោយពីយើងធ្វើបុណ្យធំៗហ្នឹង មកមានបុណ្យជ័យជំនះឯករាជ្យចឹងមក ក្រោយមកគេមានប្រជុំដែរ គេប្រជុំរៀនសូត្រពីយុទ្ធវិធីពីរឿងការកសាងប្រទេសអីចឹង ឬកសាងស្នូរ ដឹកនាំអីចឹងណាស់ ។ អាហ្នឹងក៏គេឆែកដូចគ្នា តែខ្ញុំដូចជាមិនបានឲ្យគេឆែកខ្ញុំដូចជាមិនបានដាក់យកទៅផង យើងត្រឹមត្រូវមិនដឹងជាដាក់យកធ្វើអីផង តែមានកន្លែងគេឆែកឃើញខ្ញុំមិនបានដឹង ។ ខ្ញុំមិនបានតាមដានផងអាហ្នឹងជារឿងរបស់គេ ព្រោះអាហ្នឹងជារឿងរបស់គេជាអ្នកយាមកាម ។ យើងភ្លៀវចេះតែចូលៗចឹងទៅ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងក្រោយៗពូមានដែលជួបអ្នកទាំងហ្នឹងទេ?

មាស វឿនៈ ក្រោយសព្វថ្ងៃហ្នឹង ។

ប៊ុន ថនៈ ក្រោយកាលសម័យហ្នឹង?

មាស វឿនៈ កាលសម័យហ្នឹងអ្នកដឹកនាំធំៗមិនដែលបានជួបទៀតទេ ជួបអាចបានត្រឹមភូមិភាគខ្លះឬអ្នកដឹកនាំជាន់ខ្ពស់ អាចជួបបានប្រហែលជាមួយខែអី ។ នៅពេលដែលគេមកបង្រៀនតាមភូមិភាគអីហ្នឹង ព្រោះខាងកងពលទៅរួមប្រជុំហ្នឹងគេដែរ ដូចថាគេប្រជុំភូមិភាគណា

ដូចថាប្រជុំភូមិភាគបស្ចិមចឹង មានគណៈកម្មាធិការភូមិភាគនិយាយឲ្យខ្លី មានគណៈកម្មការអចិន្ត្រៃយ៍ភូមិភាគ មានគណៈកម្មការអចិន្ត្រៃយ៍មជ្ឈិមមានម្នាក់ឬពីរគេ អាចចូលរួម ។

ប៊ុន ថនៈ កាលហ្នឹងនៅពីណាគណៈកម្មការភូមិភាគ?

មាស វឿនៈ កាលហ្នឹងនៅ តា ស៊ី ជូ ចេតហៅស៊ី ហើយមានរងភូមិភាគចឹងទៅមានប្រធានកងពល តា សឿង ចឹងទៅ ចឹងគណៈកម្មការខាងមជ្ឈិមមានពីណាមាន ប៉ុល ពត ឬ នួន ជា ចឹងទៅ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹង តា ខៀវ គាត់មានដែលមកទេ?

មាស វឿនៈ តា ខៀវ មិនដែលមកទេ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងពូបានជួបនៅពេលប្រជុំធំៗទេ?

មាស វឿនៈ បាទ!បានជួបនៅពេលប្រជុំធំៗទេ ដូចជាប្រជុំគណៈកងពលអី នៅពេលខ្លះខ្ញុំមិនបានញឹកញាប់ដែរ ព្រោះខ្ញុំនៅឆ្ងាយពេលខ្លះគេប្រជុំភូមិភាគ គណៈអចិន្ត្រៃយ៍ភូមិភាគទៅ ធម្មតាគេត្រូវហៅគណៈកម្មការភូមិភាគ គេហៅតំបន់ ដូចរាល់ថ្ងៃយើងហៅថាចៅហ្វាយខេត្តរាល់ថ្ងៃ ។ គេត្រូវហៅស្រុកមិនចឹង ហើយគេត្រូវហៅខាងយោធាទៅស្តាប់ផងមិនចឹង ។ អាហ្នឹងបានខ្ញុំបានចូលរួម បើសិនជាប្រជុំសម្ងាត់ខ្ញុំមិនបានចូលរួមទេ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងបានចូលរួមជាមួយជូ ចេតហ្នឹងក្រោយមកមានឃើញគាត់ចូលរួមប្រជុំទៀតទេ?

មាស វឿនៈ ខ្ញុំមិនបានចូលរួមទៀតទេ ព្រោះសង្គ្រាមវាកាន់តែឡើងទៀតហើយ ខ្ញុំឈប់ហើយមិនបានចូលរួមប្រជុំទេ ។ ព្រោះកាលហ្នឹងសភាពការណ៍ព្រំដែនវាមិនស្រួល ។

ប៊ុន ថនៈ តែពូមានដែលឃើញគាត់ទៀតទេ?

មាស វឿនៈ មិនដែលឃើញទេ ខ្ញុំខានឃើញគាត់ក្រោយឆ្នាំ៧៦ និយាយមែនទែនក្រោយពីបាត់គាត់ខ្ញុំមិនដែលបានចូលរួមប្រជុំទៀត ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងពូមានឆ្ងល់ថាគាត់បាត់ទៅណាដែរ?

មាស វឿនៈ ខ្ញុំដឹងថាមានរឿងហេតុហើយ ខ្ញុំដឹងតាមកងពលខ្ញុំប្រាប់ ព្រោះកងពលខ្ញុំជាសមាជិករបស់ភូមិភាគដែរណាស់ ។ ម្យ៉ាងគាត់មានប្រត្តិកម្មទំនាស់ជាមួយប៉ុល ពតហ្នឹងឬទំនាស់ជាមួយពីណាខ្ញុំមិនបានដឹងដែរ តែវាមានកិច្ចការវង្វេងចឹង ។ តែកិច្ចការវង្វេងគេអ្នកធំគេមិនឲ្យយើងដឹងច្បាស់ទេ គ្រាន់តែបានដឹងតាមគ្នា ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងពូដឹងតាមប្រធានកងពលពូ?

មាស វឿនៈ បាទ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងកាលហ្នឹងសមមិត្តសឿងនៅដដែល?

មាស វឿនៈ សឿងគាត់នៅ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងពូមានដឹងថាដូ ចេតគេចាប់គាត់?

មាស វឿនៈ រឿងចាប់គេមិនដែលប្រាប់យើងទេ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងពូអាចដឹងថា ដូ ចេតមានកំហុសយ៉ាងម៉េចដែរ?

មាស វឿនៈ ខ្ញុំមិនបានដឹងថាគាត់មានកំហុសបែបណាទេ យើងមិនបានដឹងច្បាស់ទេ យើងដឹងតាមមិត្តភក្តិខ្សឹបគ្នាទេ ជំនាន់ហ្នឹងមានបាននិយាយដូចយើងចេះណា សុទ្ធខ្សឹបគ្នាសក់អាណាក្បាលអាហ្នឹងហើយ។ កាលហ្នឹងគេថា ខាង តា ស៊ី ហ្នឹង គាត់មានក្រុមគាត់ប្រុងធ្វើរដ្ឋប្រហារទម្លាក់អ្នកដឹកនាំដែរ ជាមួយនឹង សោ ភឹម, កង ចាប កាលហ្នឹងភូមិភាគទាំងអស់គេត្រូវគ្នាបណ្ដោយកាលហ្នឹង គេចង់រំលំបក្សដឹកនាំ គេចង់រំលំ ប៉ុល ពត ហ្នឹងណាស់។ យើងនិយាយឲ្យខ្លីចឹងទៅ កាលហ្នឹងរួមជាមួយ ចេង អន នោះដងក្រសួងខាងសេដ្ឋកិច្ចរដ្ឋដង ក្នុងហ្នឹងវាមានទំនាក់ទំនងគ្នា ដល់មានត្រូវគ្នាចឹងមានន័យថាគេចង់ផ្ដួលយកអំណាចរបៀបចង់បានអំណាចនោះ វាពិបាកនិយាយដែរ។ ហើយ សោ ភឹម គេថាគាត់មែនទែន គាត់មានទំនាក់ទំនងជាមួយវៀតណាម ហ្នឹងយកស្រីមកឲ្យ សោ ភឹម ហើយព្រំដែននៅបូព៌ាហ្នឹង មានបន្ទាយមួយយន្តហោះរបស់វៀតណាម សម្រាប់ដឹកយកស្រីមកឲ្យធ្វើការងារជាមួយ សោ ភឹម ដូច្នេះវាមានទំនាក់ទំនងគ្នារបៀបចឹង។ ហើយកាលដែលទំនាស់គ្នាបាត់ វន វ៉េត ទំនាស់រឿងចេះមួយ នៅពេលដែលវៀតណាមវ៉ៃរុកចូលមកស្រុកខ្មែរកាន់តែជ្រៅៗទៅ វន វ៉េត គាត់ទទួលឧបករណ៍សឹកហ្នឹង ដូចជារថក្រោះគាត់រ៉ាប់រង ដូចជាក្រសួងការពារជាតិចឹង គាត់ទទួលបានរថក្រោះនិងកាំភ្លើងធំហ្នឹង គាត់ទទួលបានរៀបចំតាមបញ្ជារបស់ សុន សេន គាត់បញ្ជាគណៈកម្មការអចិន្ត្រៃយ៍របស់មជ្ឈិមបក្សដែរ។ នៅពេលហ្នឹង ប៉ុល ពត បញ្ជាឲ្យ វន វ៉េត យករថក្រោះនិងកាំភ្លើងធំទៅតាំងទៅតាមព្រំដែនវ៉ៃទៅ។ ដល់នេះឮថា វន វ៉េត ហ្នឹងមានទំនាស់ជាមួយប៉ុល ពត តែការពិតខ្ញុំមិនបានឮផ្ទាល់ទេ ខ្ញុំបានឮតាមគ្នាឯងចឹង។ វន វ៉េត គាត់និយាយជាមួយ ប៉ុល ពត ថាមិនបាច់យកទៅទេ យួនវ៉ៃមិនបានគ្រប់គ្នាផង មិនបាច់យករថក្រោះកាំភ្លើងធំទៅទេ វន វ៉េត គាត់និយាយចឹង។ គាត់ថាយួនវ៉ៃមិនបានគ្រប់គ្នាផង ចឹងក្នុងការទំនាស់ហ្នឹងមានបញ្ហាត្រង់ហ្នឹងមួយ តែ ប៉ុល ពត គាត់ចង់ឲ្យយករថក្រោះកាំភ្លើងធំទៅរៀបចំឲ្យហើយទៅតែ វន វ៉េត គាត់ទំនាស់ វន វ៉េត ថាយួនវ៉ៃមិនបានគ្រប់គ្នាផង

មិនចាំបាច់យកទៅទេ និយាយចឹងមានន័យថាទំនាស់ ហើយមិនថាចឹង ។ ចឹងយើងស្តាប់យើងដឹងថា មានទំនាស់គ្នាហើយ ចឹងនៅពេលហ្នឹងហើយដែល វន វើត បាត់ខ្លួនហ្នឹងមិនចឹង ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងពូបានទទួលដំណឹងហ្នឹងដែរ?

មាស វឿនៈ បាទ! ចឹងមានមិត្តភក្តិខ្ញុំ កាលហ្នឹងមានទូរស័ព្ទឯណាដូចឥឡូវ តែយើងជួបមិត្តភក្តិទៅ យើងដឹង កាលពីដើមយើងមានទូរស័ព្ទអា«វ៉េសេវង់សែង»នោះណាស់ របស់អាមេរិចកាំង យើងអាចនិយាយគ្នាសម្ងាត់បានតិចៗ បានមួយមាត់ពីរមាត់ចឹងយើងបិតទៅ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងកុយ ធួនគេចាប់ខ្លួនគាត់ពូមានដឹងរឿងទេ?

មាស វឿនៈ កុយ ធួនខ្ញុំដូចជាមិនបានស្គាល់គាត់ផង តែបើនង សួនអីខ្ញុំស្គាល់ តែកុយ ធួនខ្ញុំដូចជាមិន ច្បាស់ ខ្ញុំដូចជាមិនមានទំនាក់ទំនងគ្នាចឹងដូចជាមិនបានស្គាល់ច្បាស់ បើក្រៅពីហ្នឹងដូចជាច្បាស់ ។ មើលខ្ញុំមិនបានស្គាល់ច្បាស់ដូចជា សោ ភឹម មួយ កង ចាប មួយតែមិនដឹងច្បាស់ទេតែឮឈ្មោះ រស់ ញឹម ក៏មិនច្បាស់ដែរ តែដឹងថាគាត់ធ្វើធំៗ តែមិនបានស្គាល់ច្បាស់ទេ បើក្រៅពីហ្នឹងដូចជា ហ៊ូ យន់, ហ៊ូ នឹម, ខៀវ សំផន, ចេង អន ហ្នឹងសុទ្ធតែដើរវង្វេងព្រៃជាមួយគ្នាហើយ បើ ចេង អន ស្លាប់រស់ជាមួយគ្នា នង សួន តែមិនដឹងឈ្មោះដើមឈ្មោះអីទេ ព្រោះឈ្មោះបដិវត្តន៍ប្រែច្រើន ។ តាសុី តាម៉ុកហ្នឹង ដឹងតែម្តងនិងមានបញ្ញាជនមួយចំនួន ដែលស្លាប់ដូចជា ទីវ អុល គាត់មកតស៊ូដែល តែគាត់គ្រុនចាញ់ស្លាប់ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងមានដឹងទេ ថាហ៊ូ យន់ឬហ៊ូ នឹមទេ ពីរនាក់ហ្នឹងមានម្នាក់ស្លាប់មុន៧៥មានដឹងទេ?

មាស វឿនៈ ហ៊ូ នឹម ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងមានមូលហេតុអីបានគាត់បាត់ខ្លួន?

មាស វឿនៈ តាមពិត ហ៊ូ នឹមខ្ញុំជាអ្នកការពារគាត់ទាំងអស់ ខ្ញុំការពារគាត់តាំងពីអាយុ១៨ ខ្ញុំការពារគាត់រហូត ខ្ញុំមែនទែនទៅដូចជាសិស្សគាត់ទៅចុះ ។ ខ្ញុំការពារគាត់មានជីវិតរហូតដល់បានចូលក្រុងភ្នំពេញ តាមពិត ហ៊ូ នឹមគាត់កាន់ក្រសួងពត៌មាន ខាងឃោសនាការពត៌មាន ។ ហើយគាត់គ្រប់គ្រងទាំងអស់ ដូច្នេះគាត់អត់មានទំនាស់អ៊ីទេ ខ្ញុំឮតាមមិត្តភក្តិខ្ញុំហើយខ្ញុំក៏មិនបានជួបដែរ តែយើងបានដឹងដំណឹងខ្លះៗពីមិត្តភក្តិ គាត់មានប្រតិកម្មមួយគាត់ខុសសីលធម៌ជាមួយក្រុមវិទ្យុជាតិហ្នឹងណាស់ ហ្នឹងដំណឹងដែលគេប្រាប់ខ្ញុំចឹង ខុសសីលធម៌បើយើងពិចារណាមើលទៅ វាមិនអាចគ្រោះថ្នាក់ដល់ប៉ុណ្ណឹងទេ បើគាត់មានរឿងអ៊ីទៀត

យើងមិនដឹង តែកូនក្រមុំគាត់ខ្ញុំក៏ស្គាល់ គាត់មានកូនក្រមុំពីរនាក់ ។ កាលឆ្នាំ៧៥ហើយ កញ្ជាល់ម៉ាយ៉ាហ្គេអាមេរិចកាំងចូលមកកោះប៉ូឡូវៃ កោះតាង កំពង់សោម គាត់នៅ ផ្សាយគាត់នៅការពារហ្នឹង តែគេនិយាយប្រាប់ខ្ញុំតែរឿងមួយទេ គឺសីលធម៌មិន ដឹងជា សីលធម៌ប៉ុន្មាននាក់ខ្ញុំមិនបានដឹងដែរ ពីព្រោះគាត់នៅកន្លែងស្រួល ហើយនារីកាលនោះ ស្អាតៗដែលណា ខ្ញុំមិនបានដឹងដែរ ។

ប៊ុន ថន: កាលហ្នឹងគាត់គ្រប់គ្រងខាងសិល្បៈអីដែរ?

មាស វឿន: ហ្នឹងហើយ ខាងសិល្បៈទាំងអស់នៅលើគាត់ ។

ប៊ុន ថន: ចឹងកាលហ្នឹងពូនៅជាមួយគាត់នៅស្ទឹងមានជ័យហ្នឹង?

មាស វឿន: អត់ទេ កាលនៅសម្ងាត់ជាមួយហ្នឹងខ្ញុំ ដល់ឈ្នះហើយខ្ញុំមានបាននៅឯណា ខ្ញុំនៅកោះកុង ឯនោះខ្ញុំជាទាហានម៉េចបានទៅនៅជាមួយហ្នឹងគេ ។

ប៊ុន ថន: កាលហ្នឹងគាត់នៅស្ទឹងមានជ័យជាមួយប្រពន្ធកូនគាត់ ។

មាស វឿន: ហ៊ូ នឹម?

ប៊ុន ថន: បាទ ។

មាស វឿន: កាលហ្នឹងខ្ញុំមិនបានស្គាល់កន្លែងគាត់ទេ តែខ្ញុំគ្រាន់តែបានដឹងថា ក្រោយពីឈ្នះហើយគាត់ បានទទួលតំណែងហ្នឹងឯង ។ ដំណែងវិទ្យុជាតិ សារពត៌មាន ក្រុមគាត់ទាំងអស់វាច្រើន ក្រុម ខ្ញុំនៅសមុទ្រនោះខ្ញុំមិនបាននៅភ្នំពេញទេ មានបានស្គាល់ផ្ទះថ្មណាគេ ។

ប៊ុន ថន: ចឹងពូស្និតស្នាលជាមួយគាត់?

មាស វឿន: និយាយមិនស្និតស្នាលយ៉ាងម៉េចគាត់ចេញមកព្រៃនោះ ចេញឆ្នាំ៧០ មិនសម្តេចសីហនុ គាត់ទោសគាត់ កាលហ្នឹងគាត់មកខ្ញុំការពារគាត់ ។ បើគាត់នៅក្នុងគេមិនដាក់គុកគាត់ កាលនោះគេឲ្យតម្លៃ៤លានរៀន កាត់ក្បាល ខៀវ សំផន និង ហ៊ូ នឹម កាលហ្នឹង ៤លាន ។

ប៊ុន ថន: ពីណាជាអ្នកឲ្យកាត់?

មាស វឿន: សម្តេចសីហនុហ្នឹង កាត់ទោស កាត់យកតែក្បាល ។

ប៊ុន ថន: ចឹងសម្តេចសីហនុប្រកាស?

មាស វឿន: អើយ!សម្តេចសីហនុប្រកាស ។

ប៊ុន ថន: ចឹងហ៊ូ នឹមគាត់ពូកែខាងអក្សរសាស្ត្រ?

មាស វឿនៈ គាត់បែបជំនាញខាងហ្នឹងហើយ បានគាត់កាន់ខាងហ្នឹង ប៉ុល ពតកាលនោះពីណាមាន ជំនាញខាងណាគាត់រៀបចំខាងហ្នឹងឯង បើហ៊ូ យន់គាត់មានកំហុស ។

ប៊ុន ថនៈ ពីរនាក់ហ្នឹងបងប្អូនគ្នាទេ?

មាស វឿនៈ មិនមែនទេ ហ៊ូ យន់ គាត់បានប្រជុំគណៈកម្មាធិការអចិន្ត្រៃយ៍កណ្តាលរបស់បក្ស ដូចអីនៅបូព៌ានេះ ។

ប៊ុន ថនៈ សោ ភឹម?

មាស វឿនៈ អើយ! ដូចជា សោ ភឹម គណៈប្រធានរដ្ឋ និងគណៈកម្មាធិការកណ្តាល គាត់បានប្រជុំជាមួយ ប៉ុល ពត, ហ៊ូ យន់ គាត់ថាប្រទេសយើងរំដោះហើយ យើងត្រូវការកសាងប្រទេសយើងរបៀបយ៉ាងម៉េច កាលហ្នឹង ប៉ុល ពត ប្រជុំហើយគាត់សួរមតិយោបល់ប៉ុណ្ណឹងទេ ។ តើប្រទេសយើងមាននាយទុនទៀតទេ ឬមានលុយកាក់ចាយដែរ ឬយ៉ាងម៉េច? ដើម្បីកសាងប្រទេសយើង មានលោកសង្ឃមានវត្តអីទៀតទេ? ប៉ុល ពតគាត់ចង់សួរចឹង? ដល់នេះ ហ៊ូ យន់ គាត់មានប្រសាសន៍ថា យើងអាចចាយលុយខ្លះទៅ គាត់មិនបាននិយាយដល់រឿងវត្តទេ បើគាត់មានទំនាស់ គាត់មានទំនាស់ប៉ុណ្ណឹងឯងហើយ ប៉ុល ពត គាត់មិនត្រូវការវត្ត ព្រោះកសាងវត្តហ្នឹងត្រូវចំណាយមនុស្សច្រើនណាស់ មនុស្សមិនបានកសាងប្រទេសទាំងអស់គ្នាទេ អ្នកដេកស៊ីនោះវាច្រើន ។ មែនទែនដូចថាក្នុងមួយវត្តមាន៥០នាក់ចឹង ចុះ១០០វត្តឃើញប៉ុន្មាន ដូច្នេះមនុស្សដែល ចាំស៊ីវាច្រើនគ្នា អ្នកធ្វើនោះវាមិនគ្រប់ កាលហ្នឹង ហ៊ូ យន់ គាត់សុំមានយោបល់តែបោះពុម្ពលុយតែប៉ុណ្ណឹងឯង កាលហ្នឹងលុយត្រូវបានបោះពុម្ពហើយមានលុយហើយ លុយខ្ញុំបានឃើញដែរ តែមិនទាន់បានចាយ ។ កាលហ្នឹងលុយហ្នឹង យកទៅឲ្យកងពលយកទៅឲ្យក្រសួងឲ្យមន្ទីរស្អីទាំងអស់ ដើម្បីត្រូវពិភាក្សាគ្នាថាចាយ ឬមិនចាយ កាលហ្នឹងពុំថាសម្រេចត្រូវចាយ ដល់ហើយមកស្រាប់តែបាត់ ហ៊ូ យន់ ខ្ញុំបានឃើញហើយតែមិនបានដឹងថា មានចាប់ពីក្រដាសប៉ុន្មានខ្លះ មានឃើញរូបកងទ័ពអីហ្នឹង តែក្រោយមកបាត់គាត់ខ្ញុំមិនដឹងមានទំនាស់រឿងអីទៀតទេ ហ្នឹងមិត្តភក្តិខ្ញុំ ប្រាប់ចឹង ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងពីណាដែលនិយាយប្រាប់អ៊ំហ្នឹង?

មាស វឿនៈ មិត្តភក្តិខ្ញុំស្លាប់អស់ហើយ ស្លាប់បាត់ខ្លួនអស់ច្រើនណាស់ នៅសល់តែខ្ញុំម្នាក់ទេ ស៊ូ ម៉េតថានៅបាត់ដំបង មិត្តភក្តិខ្ញុំដូចជា អារ៉ាវស្លាប់អស់ហើយ យូរៗឃើញមួយតែចាស់អស់ហើយតែកាលទំនាស់របស់ ហ៊ូ នឹម, ហ៊ូ យន់ ខ្ញុំឃើញមានតែប៉ុណ្ណឹងទេ តែមានរឿងអី

ផ្សេងទៀតខ្ញុំមិនបានដឹងទេ បងៗគាត់ជាអ្នកចេះដឹង មែនទែន ហ៊ូ នឹម គាត់មានសញ្ញាប័ត្រ ពីរជាន់ មានស្រុកបារាំងមួយជាន់មានស្រុកខ្មែរមួយជាន់ទៀត ។ កាលហ្នឹងខ្ញុំជួប អៀង សារី ខ្ញុំសួរគាត់ដែរ ខ្ញុំថា អ៊ឹបញ្ញាជនទាំងអស់ហ្នឹង យ៉ាងម៉េចបានឲ្យ គាត់ស្លាប់អស់ចឹង? ខ្ញុំសួរអ៊ំ អៀង សារី ។

ប៊ុន ថនៈ បាទ!គាត់ឆ្លើយថាម៉េច?

មាស វឿនៈ គាត់ឆ្លើយថា ខ្ញុំក៏មិនដឹងដែរមិត្ត គាត់ថាចឹង ខ្ញុំសួរគាត់យើងរួបរួមជាតិហើយហ្នឹងណាស់ អ៊ឹថាធ្វើសម្ព័ន្ធភាពជាមួយបញ្ញាជនឥស្សរៈជនហើយយ៉ាងម៉េចបានជាបាត់អស់ចឹង គាត់ឆ្លើយប្រាប់ខ្ញុំថាចឹង ខ្ញុំជាអ្នកកសិករទេតែមានការយល់ដឹងបន្តិចបន្តួច ។

ប៊ុន ថនៈ កាលហ្នឹងអ៊ឹសួរគាត់ផ្ទាល់?

មាស វឿនៈ ខ្ញុំសួរគាត់ផ្ទាល់ហ្នឹងឯង ។

ប៊ុន ថនៈ កាលហ្នឹងសួរគាត់នៅណាវិញ?

មាស វឿនៈ កាលហ្នឹងគាត់នៅម៉ាឡៃហ្នឹងឯង កាលហ្នឹងគាត់នៅកន្លែងសាគាំងរបស់សេម្តចសីហនុ ។ ដូចជា តា គង់ ឥវ៉ាន់ដែលនៅម៉ាឡៃហ្នឹង តា គង់ ក្បាលឆកហ្នឹង អូនឯងដែលចូលដែរ ។

ប៊ុន ថនៈ គង់ ស៊ីគឿន?

មាស វឿនៈ គង់ ហៅគឿន ហ្នឹង ដឹងគាត់ជាសាស្រ្តាចារ្យ ហើយ ឡុង នរិន្ទ អីហ្នឹង ដែលជួបទេទេព យុនណាល់ អីមានដែលជួបទេ តែទើប យុនណាល់ មិនសូវចិត្តស្និតជាមួយខ្ញុំទេ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងពូមានស្គាល់តា ចៀមទេ?

មាស វឿនៈ តាចៀម ហ្នឹងជួបគ្នាព្រឹកល្ងាចហ្នឹង ឈឹម មុន្នី អីនេះ សុទ្ធតែក្រុមឆ្នាំងបាយជាមួយគ្នាតើ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងនៅពេលដែលអ៊ឹជួបគាត់សួរទៅគាត់ឆ្លើយតែប៉ុណ្ណឹងទេ?

មាស វឿនៈ គាត់ឆ្លើយថាមិនបានដឹងដែរ គាត់ធ្វើតែកិច្ចការងាររបរទេសគាត់ថាចឹង ខ្ញុំមិនបានដឹងថាបងប្អូនមានគ្រោះថ្នាក់ចឹងដែរ ហើយខ្ញុំនិយាយទៅកាន់គាត់ថា ចុះអ៊ឹងឯងខំនាំគេពីបារាំងមក នោះយ៉ាងម៉េចបានអ៊ឹថាមិនដឹង ខ្ញុំដេញដោលដែលខ្ញុំមានខ្វាចអី ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងគាត់ថាយ៉ាងម៉េចទៀតទៅ?

មាស វឿនៈ គាត់មានថាម៉េចទេ គាត់ឆ្លើយថាចឹងឯង គាត់ថាតែមិនដឹង គាត់ថាគាត់ខ្វាចគេដែរ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងអ៊ំអៀង សារីគាត់និយាយថា គាត់ខ្វាចគេដែរ?

មាស វឿនៈ ហ្នឹងហើយគាត់ថាចឹង គាត់ខ្លាចគេដែរ ។

ប៊ុន ថនៈ គាត់ខ្លាចពីណា?

មាស វឿនៈ គាត់ខ្លាចប៉ុល ពតដែរ ប្រពន្ធអៀង សារីនិងប្រពន្ធប៉ុល ពតមិនជាសាច់ញាតិគ្នា សួរខាំខ្ញុំយមិនត្រូវជាសាច់ញាតិអ្នកស្រីប៉ុជ្ជារិននិងសួរខាំ ខ្ញុំយមិនត្រូវជាសាច់ញាតិជុំវិញហ្នឹង គ្រាន់តែខុសទស្សនៈគ្នាតែប៉ុណ្ណឹងឯង ប៉ុល ពតជាមួយគ្រួសារអៀង សារីក៏ជាពោះមួយហ្នឹងគ្នា ។ ចឹងត្រូវសាច់ថ្លៃគ្នាទៅវិញទៅមក ខៀវ ប៊ុណ្ណារី អីហ្នឹង យើងជាដើររកពត៌មានយើងដឹង ហើយយើងមិនបាច់និយាយច្រើនទេ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងកាលហ្នឹងពូមានហ៊ានសួរកាលដែលគាត់ប្រមូលនិសិត្សមកពីខាងក្រៅទេ?

មាស វឿនៈ កាលហ្នឹងខ្ញុំសួរតើ ខ្ញុំថាអ៊ីយកនិសិត្សមកនោះ គាត់ថាបានទទួលមកដែល តែខ្ញុំមានបានគ្រប់គ្រងឯណា គាត់គិតតែការងាររបរទេសឯណោះ កិច្ចការងារដូចជាទូតណាណីនោះ គាត់មិនបានគ្រប់គ្រងឯណា គាត់គ្រាន់តែថានរណាចេះអីៗគាត់ហៅមកដើម្បីជួយធ្វើការងារហ្នឹងទៅ គាត់ធ្វើការងាររបរទេសផ្សេងទៅ គាត់ទទួលការងារបទេសមិនចឹង ដូចជាហោ ណាំហុង ចឹង ដូចចឹង ហើយគាត់មានបានមកគ្រប់គ្រងឯណា គាត់គ្រប់គ្រងតែស្ថានទូតចឹង ហ្នឹងមានបានមកគ្រប់គ្រងពួកនិសិត្សអីចឹងផង ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងអ៊ីនិយាយថា មានសោ ភឹមមានកន្លែងចុះយន្តហោះមានស្រីយួនមកហ្នឹង តើជាការពិតទេ?

មាស វឿនៈ ខ្ញុំបានឮតាមមិត្តភក្តិទេ ដែលនិយាយប្រាប់ហ្នឹង ខ្ញុំមិនបានទៅឃើញគាត់ទេ ។ មិត្តភក្តិនិយាយប្រាប់ថា នៅតាមព្រំដែន សោ ភឹម មានកន្លែងចុះយន្តហោះមានវៀតណាមមកនិយាយពិភាក្សាមានយកស្រីមកឲ្យ សោ ភឹម ខ្ញុំឮតែគេថាទេ តែខ្ញុំមិនបានឃើញទេ តែក្រៅពីហ្នឹង ខ្ញុំនិយាយហ្នឹងជារឿងពិត ។ ដូចជា ចេង អន អីហ្នឹងមានគេចាប់មិនដឹងជារឿងស្អីផង វាមានហេតុការណ៍មួយចេះអ្នកធ្វើការនៅក្នុងក្រសួងអីហ្នឹង មានពោងមួយបណ្តែតមកតាមទន្លេបួនមុខហ្នឹង ពោងហ្នឹងជាសាររបស់ពីណា យើងមិនបានដឹងទេ តែព្រឹកឡើងគេឃើញបណ្តែតមកៗហើយគេប្រាប់ ថាមានពោងអីអណ្តែតពីទន្លេហ្នឹងមកដល់ហើយគេឃើញអក្សរសួវៀត ។ គេសរសេរដាក់ក្នុងពោងហ្នឹង ដល់ហើយគេដឹងថារបស់សូវៀត កាលហ្នឹងមិនដឹងថាមាន“កា សេ បេ”របស់សូវៀតកាលហ្នឹង ។ ភ្នាក់ងាររបស់សូវៀតគេហៅថា “កា សេ បេ” បណ្តែតមកមានឯកសារនៅក្នុងហ្នឹង យើង

កាលហ្នឹងមិនដឹងថា ជាអក្សរសូវៀតអីទេ ទាល់តែហៅបុគ្គលិកចិនទៅមើលចិនវាដឹង ថាជាអក្សរសូវៀត វាដឹងថាជាក្អាក់ផារ"កា សេ បេ"របស់សូវៀត។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងខាងណាដែលបានឃើញពោងហ្នឹង?

មាស វឿនៈ ពួកកម្មកររោងចក្រគេ កម្មកររោងចក្រតម្បាញគេឃើញ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងដល់ឃើញគេរាយការណ៍ទៅខាងណាវិញ?

មាស វឿនៈ គេរាយការណ៍មកខាងអង្គការនេះ មកខាងប៉ុល ពត ខាងក្រសួងគេហ្នឹង អាហ្នឹងគេប្រាប់ខ្ញុំទេ ខ្ញុំដឹងដំណឹងតៗគ្នាមក ដល់រាយការណ៍មកគេហៅចិនទៅមើល អ្នកទាំងអស់ហ្នឹង គេមិនបានស្គាល់អក្សរនៅជាប់និងពោងហ្នឹងទេ ទាល់តែហៅចិនទៅមើលបានដឹងថាជាអក្សររបស់សូវៀត។

ប៊ុន ថនៈ បាទ!មានដឹងឯកសារនៅក្នុងហ្នឹងនិយាយពីអីខ្លះដែរ?

មាស វឿនៈ ខ្ញុំមិនបានដឹងទេ ត្រង់ហ្នឹងគេប្រាប់ខ្ញុំតែប៉ុណ្ណឹងទេ ព្រោះខ្ញុំនៅនេះ។

ប៊ុន ថនៈ បាទ!ចឹងមានមូលហេតុហ្នឹងបានជាគេចាប់ ចេង អន?

មាស វឿនៈ បាទ!មូលហេតុហ្នឹងដែលគេចាប់ ចេង អន។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងមានឯកសារហ្នឹងនិយាយទាក់ទងជាមួយ ចេង អន?

មាស វឿនៈ ប្រហែលហើយដឹងបានជាទៅបាត់អស់ចឹង។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងអ៊ំមានបានដឹងថា ចេង អនគាត់កាន់ក្រសួងអីច្បាស់លាស់?

មាស វឿនៈ ចេង អន កាលហ្នឹងគាត់កាន់ក្រសួងពាណិជ្ជកម្មរដ្ឋយូរហើយ តាំងពីឈ្នះឆ្នាំ៧៥គាត់ទទួលរហូតមក គាត់បានឡើងមន្ត្រីហ្នឹងរហូត។

ប៊ុន ថនៈ ចឹង ដូ ជេត ហៅស៊ី ហ្នឹង គាត់ទាក់ទងរឿងរដ្ឋប្រហាហ្នឹង តើគាត់មានរឿងហេតុអីផ្សេងទៀតអ៊ី?

មាស វឿនៈ ដូ ជេតហ្នឹងទាក់ទងរដ្ឋប្រហារ និងបក្សដឹកនាំដូចថាមានបំណងរំលំលេខាបក្សចឹង។ ពាក្យលេខាបក្សយើងយល់មែនទេ។ លេខាបក្សហ្នឹងគឺជាអ្នកកំពូល ជាអ្នកដឹកនាំរដ្ឋដូចថាជាអ្នកកាន់ចង្កូតណាស់។

ប៊ុន ថនៈ បាទ! ចឹងក្រោយពីចាប់ដូ ចេតហើយមានពីណាឡើងជំនួសគាត់?

មាស វឿនៈ ទេ ដូចជាមិនព្រុ កាលហ្នឹងដូចជាមិនទាន់មានផ្សាយឈ្មោះទេ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងកាលហ្នឹងមិនមានប្រធានទេ នៅចំហរចោល?

មាស វឿនៈ ចំហរបោលមិនដឹង គេចាត់តាំងសម្ងាត់ខ្ញុំមិនបានដឹង បើគេមិនបានផ្សាយយើងក៏មិនបានដឹងដែរ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងកាលអ៊ំទទួលការចាត់តាំងពី តា ម៉ុក ដែលនោះនៅពេលណា?

មាស វឿនៈ រឿងបញ្ជាពី តា ម៉ុក ខ្ញុំនៅជាទាហាននោះ ទាហានមិនមានបញ្ជាពី តា ម៉ុក ។

ប៊ុន ថនៈ ហ្នឹងក្រោយហើយអ៊ំ?

មាស វឿនៈ ក្រោយយ៉ាងម៉េចតាំងពីតស៊ូមកមានតា ម៉ុកហ្នឹងឯង ដល់ក្រោយមកគេរៀបចំជើងគោក ជើងអាកាស ជើងទឹក កាលហ្នឹងអគ្គសេនាធិការមានសុន សេនមិនចឹង គណៈបញ្ជាការសមរភូមិមិនតា ម៉ុកមិនចឹង ។ ហ្នឹង តា ម៉ុកជាអ្នកចុះផ្ទាល់ហើយសុន សេនគ្រាន់តែបញ្ជាតើ តាម៉ុក គាត់ជាអ្នកចុះផ្ទាល់អាហ្នឹង មិនអគ្គមេបញ្ជាការដ្ឋាន ចុះផ្ទាល់ក្នុងសមរភូមិមិន តាម៉ុក ។ តា ម៉ុក គាត់បញ្ជាទ័ពណាក៏បានដែរ គេមិនខ្វល់ដូចកែវ គឹមយ៉ានចឹងយើងលើកឧទាហរណ៍ចឹង ។

ប៊ុន ថនៈ បាទ!ចឹងអ៊ំមានការផ្លាស់ប្តូរចាប់ច្រើនចឹង មានការណែនាំមកពីខាងមជ្ឈិមអីមកដែរ?

មាស វឿនៈ នៅខាងព្រំដែនគាត់ណែនាំពីសត្រូវខាងក្រៅទេ យើងត្រូវការពារទឹកដីយើងត្រូវអត់ធ្មត់ បើគេតបតយើង យើងកុំតបតគេយើងត្រូវមានការអត់ធ្មត់ កុំឲ្យមានការប៉ះពាល់រឿងអ៊ីៗ ដូចថាគេឃើញយើងគេបាញ់បន្តិចបន្តួចអីយើងកុំតបតគេយើងស្ងាត់ស្ងៀមទៅកុំឲ្យកើតមានដូចថា គេបាញ់ហើយយើងបាញ់ទៅវិញបានន័យថាយើងបង្កកើតឡើងជារឿងធំណាស់ ។ អាហ្នឹងគេប្រាប់យើងតែប៉ុណ្ណឹងទេ យើងការពារតែទឹកដីជើងទឹក ជើងគោក ជើងអាកាស កុំឲ្យខ្មាំងវារំលោភវាឈ្លានពាន កុំខ្មាំងវាយកតែប៉ុណ្ណឹងទេ រឿងខាងព្រំដែននោះ វាមិនមានរឿងអីទេ អត់មានណែនាំអីក្រៅពីទឹកដីការពារហ្នឹងទេ បើមានពីណារត់កាត់ព្រៃឆ្លងទៅអី ឃើញត្រូវរាយការណ៍ ។ កាលពីដើមគេហៅថាចោរព្រៃ ឬចោររត់យើងមិនដឹងដែរ បើឃើញយើងចាប់បញ្ជូនទៅ ថាមនុស្សហ្នឹងទៅណាឬរត់ឆ្លងទៅណាទៅណី ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងមានដែនការណែនាំពីចោរព្រៃអីដែរ?

មាស វឿនៈ បាទ ។

ប៊ុន ថនៈ កាលហ្នឹងមានចោរព្រៃច្រើនទេ?

មាស វឿនៈ ចោរព្រៃមិនមានទេ ខាងកោះកុងនេះ មានតែយួនវារត់តាមទូក តាមកាណូត ហើយមកតាមច្រកយើងមាន មានរាប់រយនាក់វារត់ទៅថៃដើម្បីទៅអាមេរិច ។ កាលហ្នឹងយួនខាង

ដើនវាវៃយួនខាងត្បូងពីដើម អូនឯងអាចដឹងហើយយួនខាងត្បូងវា សេរីយួនខាងជើង វាកុម្មុយនីស្ត យួនខាងត្បូងយួនធៀវគឺមិនសេរី ហើយធៀវគឺហ្នឹងត្រូវគ្នាជាមួយ អាមេរិក ត្រូវគ្នាជាមួយ លន់ នល់ ។ ដល់ចឹងទៅវាចាញ់យួនខាងជើងទៅវាត្រូវរត់ ចឹងវាត្រូវរត់កាត់ឆ្លងសមុទ្រយើង វាចង់ឆ្លងកាត់ទៅថៃចឹងយើងចាប់ដែរ អាណាវាទៅៗ អាណានៅៗទៅយើងចាប់បញ្ជូនគេមក ខាងកំពង់សោមមកគេចរចារគ្នាលែងមកខាងណា ខាងណីខ្ញុំមិនដឹងដែរ ។

ប៊ុន ថន: ចឹងមានបញ្ជូនមកខាងណាដែរ?

មាស វឿន: សេនាធិការ ។

ប៊ុន ថន: សេនាធិការនៅណា?

មាស វឿន: សេនាធិការប្រចាំនៅកំពង់សោម គេដោះស្រាយយ៉ាងណាយើងមិនដឹង យើងគ្រាន់តែ ចាប់ហើយបញ្ជូនមក គេចចារលែងស្រេចតែគេទេ ការងារបរទេសគេចចារគ្នាយ៉ាងម៉េច យើងមិនបានដឹងដែរ ។

ប៊ុន ថន: ចឹងកាលហ្នឹងចក្រីអីហ្នឹងគាត់នៅខាងជំនួយការសេនាធិការដែរ?

មាស វឿន: វឿនចក្រីយើងមិនបានទទួលដែនការពីហ្នឹង ខ្ញុំដឹងពីសុន សេន ខ្ញុំអត់មានបានទទួលពីចក្រី ទេ ព្រោះចក្រីមិនបានមកបញ្ជានៅខាងនេះឯណា ។ បើជើងទឹក ឬជើងគោក មកត្រួត ដល់តាមព្រំឬតាមសមរភូមិ ។

ប៊ុន ថន: ចឹងអ៊ីដឹងថាគាត់នៅខាងអគ្គសេនាធិការដែរ?

មាស វឿន: ទេ ខ្ញុំមិនបានដឹងទេ ខ្ញុំដឹងថាសេនាធិការខាងឈូក អរ!អា វ៉ែននៅខាងជើងគោក ចាំ មើលណាឈូកហ្នឹងខាងជើងគោកក៏មិនដឹងទេ តែពីដើមនៅខាងជើងគោកជាមួយវ៉ែនហ្នឹង កូនប្រសារ តា ម៉ុក ណាស់ ។ ខ្ញុំនឹកឃើញហើយ ឈូកនៅជាមួយវ៉ែនកូនប្រសារ តា ម៉ុក តែមិនដឹងថាឈូកជាប្រធាន វ៉ែនជាអនុ ដល់ខាងជើងអាកាស ស៊ូ សាម៉េត និង វវៃពីរនាក់ហ្នឹង ហើយខាងជើងទឹក តា មុត កូនប្រសារ តា ម៉ុក ដែរ ។ តា មុត និង ជីដូនមួយខ្ញុំឈ្មោះ សាវឿន គាត់នៅខាងជើងទឹកដែរ ខ្ញុំដឹងតែប៉ុណ្ណឹងឯង តែបើពីណា មកត្រួតខ្ញុំ ខ្ញុំមិនដឹងទេ ខ្ញុំដឹងថាសេនាធិការឬភូមិភាគចុះមកផ្ទាល់ខ្ញុំ ខ្ញុំដឹងតែបុណ្ណឹងឯង តែពួកហ្នឹងតាំងពីរៀបចំខ្ញុំហើយមិនដេលមកដល់ខ្ញុំទេ ។

ប៊ុន ថន: បាទ!ចុះមកតែតា ខៀវ?

មាស វឿនៈ តា ខៀវ ក៏មិនដែលចុះមកដែរ ទាក់ទងគ្នាតាមតែទូរលេខនិងតាមវិទ្យុអាធំ ខ្ញុំជូនកាលបញ្ជាពីគាត់ទៅជូនកាលបញ្ជាពីកងពលទៅ ប្រធានកងពលខ្ញុំបងសឿនទៅ គាត់នៅប្រចាំភូមិភាគដែរ ក្នុងមួយខែឬមួយអាទិត្យអីគាត់មកខ្ញុំចឹងមកទៅៗ ហើយខ្ញុំបាននៅជាប់រហូត ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងកាលចាប់កងពលមួយៗអីអ៊ីមានបានដឹងខ្លះទេ?

មាស វឿនៈ ខ្ញុំមិនបានដឹងទេ ចំពោះកងពលដូចជាមិនបានចាប់ពីណា ចំពោះកងពលដ៏ទៃខ្ញុំមិនបានដឹងដែរ ព្រោះនៅឆ្ងាយពីគ្នា គេមិនសួរឲ្យដឹងដែរ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងកាលចាប់ពីនអីអ៊ីមានបានដឹងទេ?

មាស វឿនៈ តា ពីន ហ្នឹងជាជីដូនមួយហ្នឹងគ្រួសារខ្ញុំ តា ពីន ខ្ញុំដឹងខ្ញុំស្គាល់ជួបដបូងបង្អស់ជួបគាត់នៅកំពង់ឆ្នាំង តែកាលស្គាល់គាត់ហ្នឹងមិនដឹងថាគាត់នៅកងពលលេខប៉ុន្មានទេ តែកាលគេចាប់គាត់នោះ ខ្ញុំមិនបានដឹងទេ គាត់នៅខាងបូព៌ាឯណោះ ។ គាត់មានបានមកនៅខាងខ្ញុំឯណា យើងដឹងដំណឹងថាចាប់ តា ពីន គ្រាន់តែបានដឹង តែគេចាប់រឿងអីៗខ្ញុំមិនបានដឹងទេ ហើយមួយទៀតបងជីដូនមួយខ្ញុំឈ្មោះបង អៀវ គាត់ស្រីទេ គាត់ជាកម្មាភិបាលដែរ គាត់ទៅនៅខាងបូព៌ាហ្នឹងជាមួយ នង សួន គេចាប់ដែរ តែខ្ញុំមិនបានដឹងថា គេចាប់រឿងអី ខ្ញុំដឹងតាមក្មួយខ្ញុំនៅម៉ាឡៃនេះ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងណាតអ៊ីមានស្គាល់ទេ?

មាស វឿនៈ ណាតខ្ញុំឮតែឈ្មោះ ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់ទេ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងតា ឌុចអីអ៊ីមានស្គាល់ទេ?

មាស វឿនៈ ឌុចខ្ញុំទើបស្គាល់គាត់នៅទីនេះទេ គាត់នៅស្រុកថ្មពួកនេះឯង គាត់មកធ្វើពាណិជ្ជកម្មជាមួយប្រជាជននៅស្រុកថ្មពួកនេះ ខ្ញុំទើបស្គាល់គាត់នៅហ្នឹងឯងស្គាល់គាត់កាលឆ្នាំអ៊ុនតាក់ចូលមកហើយហ្នឹង ។

ប៊ុន ថនៈ បាទ!ចឹងកាលសម័យតស៊ូអ៊ីអត់មានស្គាល់ទេ?

មាស វឿនៈ អត់ទេ ខ្ញុំស្គាល់តែប្រពន្ធគាត់ដែលគេសម្លាប់ហ្នឹងណាស់ គេបាញ់សម្លាប់នៅផ្គាំនេះ ។ ខ្ញុំដឹងថាប្រពន្ធគាត់ចេញជាមួយខ្ញុំនៅជាមួយខ្ញុំប្រពន្ធគាត់ឈ្មោះ រុំ ហ្នឹងគាត់ខ្មៅ ។ គាត់នៅជាមួយខ្ញុំ ដល់គាត់យកតា ឌុច ទៅខ្ញុំមិនបានដឹងគាត់ទៀត គាត់នៅជាមួយខ្ញុំយូរហើយតាំងពីឆ្នាំ៦៧-៦៧ម្ល៉េះ ។

ប៊ុន ថនៈ បាទ!ចឹងគាត់ជាកម្មាភិបាលដែរ?

មាស វឿនៈ បាទ!គាត់ចេញតាំងពីឆ្នាំ៦៧-៦៨មក កាលហ្នឹងគាត់ជាកុមារជានារីណាស់ ។ កាលហ្នឹងគេមានសម្ព័ន្ធភាពនារីទីក្រុងនិងនារីជនបទ តែដល់គាត់បានប្តីទៅបែកគ្នារហូតទាល់តែគាត់ជាប់គុកហ្នឹងឯង គាត់ជឿព្រះគ្រីះខ្ញុំក៏ជឿព្រះគ្រីះដែរ ទើបគ្រូខ្ញុំប្រាប់ថា ឌុច ហ្នឹង គ្រូខ្ញុំបានទៅថ្វាយបង្គំបានជួបគាត់រាល់ខែដែរ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងកាលពូថាបានទទួលការណែនាំពីប៉ុល ពតទៅព្រះវិហារដល់វៀតណាមចូលមកឬមួយទៅណាទៀតដែលពូ?

មាស វឿនៈ ខ្ញុំទទួលការណែនាំពីប៉ុល ពតមកខ្ញុំនៅរហូតដល់យួនវ៉ៃ ចូលវ៉ៃបានភ្នំពេញទាំងអស់ហើយខ្ញុំមកតាមហ្នឹងមក ខ្ញុំនៅបានបួនខែ ខ្ញុំនៅបានបួនខែពេញ ។

ប៊ុន ថនៈ មកនៅណាវិញពូ?

មាស វឿនៈ ខ្ញុំចេះតែរត់ដើរតាមហ្នឹងមក តាមភ្នំដងរែកហ្នឹងមកព្រះវិហារមក មកដល់ខុត្តរមានជ័យហ្នឹងមក មកសម្រាកនៅបន្ទាយឆ្មា ចេញមកទៅម៉ាឡៃទៅកំរៀងត្រឡប់មកវិញ ។

ប៊ុន ថនៈ កាលហ្នឹងមកច្រើនគ្នាទេ?

មាស វឿនៈ មកច្រើនកងទ័ពខ្ញុំកាលនោះទាហានយួនវ៉ៃចូលភ្នំពេញហើយ កងទ័ពខ្ញុំដែលខ្ញុំបញ្ជូនមកពីឆ្នាំ៧៦នៅកោះកុងដែលបញ្ជូនទៅហ្នឹងវាមកតាមហ្នឹងដែរ វាបាក់មកតាមខ្ញុំអាខ្លះនៅក្នុងស្រុកយួន អាខ្លះវាមកតាមហ្នឹង ខ្ញុំមកជាមួយកងទ័ពខ្ញុំ កាលហ្នឹងមកជាង៧៧០០នាក់កាលហ្នឹង ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងមកជុំជាមួយពូវិញ?

មាស វឿនៈ បាទ!មកជុំគ្នាវិញ កាលហ្នឹងអាខ្លះនៅម៉ាឡៃខ្លះនៅប៉ៃលិនរហូតទាល់តែឥឡូវ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងអ្នកខ្លះជាប់នៅខាងយួនហ្នឹងយ៉ាងម៉េចដែរពូ?

មាស វឿនៈ នៅជាប់ខាងយួនហ្នឹង យួនមកមកស្រុកខ្មែរហើយយើងនៅក្នុងដីយួនឯណោះ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងអ្នកដែលនៅហ្នឹងយ៉ាងម៉េចដែរ?

មាស វឿនៈ ដល់ចឹងយើងទម្លាក់កាំភ្លើងចោលអស់ទៅ យើងធ្វើជាប្រជាជនដើរចេញមកវិញ មកមួយពីរចឹងមកៗ ។

ប៊ុន ថនៈ អ៊ឹមានដឹងថា កាលហ្នឹងជាប់ច្រើនទេ?

មាស វឿនៈ ជាប់ច្រើន ។

ប៊ុន ថនៈ ប្រហែលជាប៉ុន្មាន?

មាស វឿនៈ ជាប់ប្រហែលជាង៣០០នាក់ ហើយកងគេដទៃទៀតមិនដឹងជាប់ប៉ុន្មាន ខ្ញុំមិនបានដឹងដែរ ។

ប៊ុន ថនៈ កាលហ្នឹងជាប់នៅខាងអីវិញ?

មាស វឿនៈ កាលហ្នឹងជាប់នៅខាងខេត្តតែនិញ ដល់អូរដាំតែអុងនោះណាស់ គាយួនដាំតែអុងខ្មែរពីដើមនោះណាស់ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងចូលជាប់នៅខាងហ្នឹង?

មាស វឿនៈ ជាប់នៅហ្នឹងហើយ កាលហ្នឹងមួយឆ្នាំនោះបានចេញអស់ កាលហ្នឹងមកជាមួយខ្មែរកម្ពុជាក្រោយមក ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងអ្នកដែលជាប់នៅក្នុងហ្នឹងវៀតណាមមានចាប់បានទេ?

មាស វឿនៈ វាមានចាប់អី បើយើងដោះខោអាវអស់ហើយ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងយ៉ាងម៉េចបានជាប់អត់ដឹងឬមួយយ៉ាងម៉េច?

មាស វឿនៈ អត់បានដឹងនោះ បើយើងវៃនេះចូលទៅជ្រៅ ដល់នេះចូលមកពីខាងក្រចេះវិញនេះ ទន្លេបិទនេះវិញ ដូចនេះចូលមកដល់កំពង់ចាមភ្នំពេញហើយ អីនោះនៅក្នុងស្រុកយួននោះហ្នឹង ដូចនេះចូលដល់ស្ទឹងត្រែងព្រះវិហាររចូលដល់ ចឹងហើយអានេះចូលភ្នំពេញហើយ អានោះ នៅក្នុងស្រុកយួន ។ មានអី មិនហ៊ានមកវិញនៅក្នុងព្រៃនាមអីទៅ រហូតអត់បាយអីទៅបានបងប្អូនកម្ពុជា ក្រោយខ្មែរយើងឲ្យបាយទឹកស៊ីទៅ ឲ្យអង្ករហូបទៅចឹងហើយបោះចោលកាំភ្លើងអស់ទៅ កាលហ្នឹងមានអ្នករត់ពន្ធបារីពីថៃទៅយួនណាស់ យើងបន្លំខ្លួនចេញមកវិញទៅ យើងមក តាមហ្នឹងម្តងមួយម្តងពីរមក មករហូតមក ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងចេញមកទាំងអស់មានរស់នៅហ្នឹងខ្លះ?

មាស វឿនៈ អត់មានទេ ចេញមកអស់ហើយ កាលហ្នឹងមួយឆ្នាំជាងបានមកអស់ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងមករស់នៅជាមួយអឹងដែល?

មាស វឿនៈ ខ្លះរត់មកធ្វើជាទាហានវៃជាមួយយួនទៀតអាខ្លះនៅរកស៊ីធម្មតាទៅ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងសមមត្តិសឿងរត់ចេញពីព្រះវិហាររមកនេះជាមួយអីវិញហ្នឹង?

មាស វឿនៈ អាហ្នឹងនៅក្នុងស្រុកយើងទេ កាលហ្នឹងគាត់នៅសៀមរាប គាត់ចេញពីសៀមរាបមក គេបាញ់គាត់នៅគូរនេះ គូគោកមននេះ អូនឯងស្គាល់ទេ ។

ប៊ុន ថនៈ គោកមនខុត្តរមានជ័យ?

មាស វឿនៈ ហ្នឹងហើយ គេបាញ់គាត់នៅហ្នឹង ខ្ញុំនៅព្រះវិហារ កាលគេបាញ់គាត់ស្លាប់ទៅខ្ញុំនៅព្រះវិហារ ខ្ញុំមកក្រោយខ្ញុំដើរជាមួយក្រុមគ្រួសារគាត់ផង ជាមួយក្រសួងមន្ទីរគាត់ផង ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងមានដឹងថាខាងណាជាអ្នកបាញ់?

មាស វឿនៈ ទេ តាមមើលមិនហួសពីកូនក្មួយគាត់ទេ មិនដឹងពីព្រោះកងពលនៅខត្តហ្នឹងមានឈ្មោះស្អីមួយទេ ដែលប្រណែនគាត់ ប្រហែលជាកូនក្មួយគាត់មិនឆ្ងាយប៉ុន្មានទេតាមមើល មានទំនាស់គ្នាពីរឿងមុខដំណែងមុនមាត់ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងអឹកាលនៅម៉ាឡៃបានយូទេ?

មាស វឿនៈ នៅម៉ាឡៃបានប្រហែលជា៥ ទៅ៦ខែប៉ុណ្ណឹងឯង ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងទៅដល់ហ្នឹងគេបែងចែកយ៉ាងម៉េចវិញ កំលាំងអឹប៉ុន្មានពាន់នាក់ហ្នឹង?

មាស វឿនៈ កំលាំងហ្នឹងចូលសមរភូមិជាមួយ សុខ ភាព ស្គាល់សុខភាពដែរ ។

ប៊ុន ថនៈ ស្គាល់ ។

មាស វឿនៈ ហើយកំលាំងមួយទៀតនៅប៉ៃលិន ខ្ញុំមានរបួសច្រើនពេកខ្ញុំឈប់ ខ្ញុំសុំឈប់ទៅអឹអៀងសារីឲ្យខ្ញុំឈរនៅជំរំតាឡុំក គេហៅជំរំទី៨ គេឲ្យទៅគ្រប់គ្រងប្រជាជននៅជំរំ ដល់ហើយខ្ញុំ ផ្ញើមាតុភូមិមកតាមUN ។

ប៊ុន ថនៈ តែកាលពីដំបូងហ្នឹងអឹនៅជាកងទ័ពដដែលទេ?

មាស វឿនៈ បាទ! នៅកងទ័ពរហូត ។

ប៊ុន ថនៈ កងពលលេខប៉ុន្មាន?

មាស វឿនៈ កងពល៤៥០ហើយ៥១៩ ឌុល សាវឿន ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងនៅជាមួយ សុខ ភាព ៤៥០?

មាស វឿនៈ ហ្នឹងហើយ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងកាលហ្នឹងអឹជាប្រធានដែរ?

មាស វឿនៈ កាលហ្នឹងខ្ញុំគ្រាន់តែជំនួយការទេ ព្រោះខ្ញុំធ្វើការមិនកើត ហើយខ្ញុំបានមកនៅជាមួយឌុល សាវឿននេះ គាត់មកឈរជើងនៅសមរភូមិខាងជើងស៊ីសាផុន យើងពីបន្ទាយមានជ័យទៅភ្នំស្រុក ទៅខាងព្រះនេតព្រះចឹងទៅអាហ្នឹង នៅសមរភូមិខាងជើង ខ្ញុំនៅជាមួយ ឌុល សាវឿន ខ្ញុំនៅជាមួយ សុខ ភាព បានមួយរយៈទេ ។

ប៊ុន ថនៈ យ៉ាងម៉េចបានមកនៅជាមួយ ឌុល សាវឿន វិញ?

មាស វឿនៈ នៅខាងនេះអត់មានអ្នកគ្រប់គ្រងចាស់ទុំ ។

ប៊ុន ថន: ចឹង ឌុល សារឿន គាត់ជាមេបញ្ជាការ?

មាស រឿន: ឌុល សារឿន គាត់ជាបញ្ជាការ ។

ប៊ុន ថន: ចឹងអ៊ីជាជំនួយរបស់គាត់?

មាស រឿន: កាលនោះគាត់បញ្ជាកងពល៩១៩ហ្នឹង កាលមុនហ្នឹងមានឈ្មោះ យន មួយ មានខ្ញុំមាន ឌុល សារឿន ។ ដល់ខ្ញុំធ្វើការមិនកើតទៅខ្ញុំឈប់ទៅ ខ្ញុំទៅគ្រប់គ្រងប្រជាជនតាមជំរំផ្កាត ព្រៃមាន់ អ៊ីហ្នឹងឲ្យ ឌុល សារឿន គាត់ទៅមុខទៅ យន កាលហ្នឹងគាត់នៅវេងនៅបញ្ជាការគាត់នៅជាប្រធាន ខ្ញុំនៅខាងប្រជាជនវិញ ។

ប៊ុន ថន: ចឹងពូត្រូវរបួសឆ្នាំណា?

មាស រឿន: ឆ្នាំ៧០របួស ឆ្នាំ៧៥របួស ឆ្នាំរបួសយួននេះមិនដឹងជាឆ្នាំប៉ុន្មានទេ ប្រហែលជាឆ្នាំ៨១-៨២ហើយតាមមើល របួសខ្ញុំវាច្រើនពេកខ្ញុំវះពោះផង សព្វថ្ងៃខ្ញុំពិការជរាដែលតែគ្រាន់ខ្ញុំវាមិនបាក់ដៃបាក់ជើងប៉ុណ្ណឹង តែខាងក្នុងខ្ញុំវះខ្ទិចខ្ទីរអស់គ្រាន់តែមើលមិនឃើញ ។

ប៊ុន ថន: ចឹងខាងឌុល សារឿនហ្នឹងមានប៉ារាអីទេ?

មាស រឿន: អត់មានទេ ក្រុមប៉ារាគាត់ផ្សេងទេ ។

ប៊ុន ថន: ចឹងមានប៉ះគ្នាវៃគ្នាទេ?

មាស រឿន: ខ្ញុំមិនដែលវៃគ្នាទេ ខ្ញុំមិនដែលវៃគ្នាជាមួយប៉ារាទេ ។

ប៊ុន ថន: ចឹងប៉ារានៅតំបន់ណាខ្លះ?

មាស រឿន: ប៉ារានៅតំបន់នេះទាំងអស់នេះដែរហ្នឹង ។

ប៊ុន ថន: ចឹងអ៊ឹមិនដែលចូលមកដល់ហ្នឹងទេ?

មាស រឿន: ខ្ញុំនៅខាងអាងត្រពាំងថ្មនោះ ភ្នំស្រុកនោះ ខាងនេះសុទ្ធតំបន់ប៉ារាខ្ញុំនៅខាងនោះនៅខាងព្រែកតាចាស់អីនោះ នៅខាងទន្លេនោះ ឆ្លងទៅខាងហ្នឹងវិញ នៅខាងនេះសុទ្ធតែប៉ារាទាំងអស់ហ្នឹង ដល់ប៉ារាអត់មានកន្លែងនៅទៅ មុនដំបូងខ្ញុំនៅព្រៃមាន់នេះ ព្រៃមាន់ភ្នំឆត្រនេះដល់ប៉ារាអត់មានកន្លែងនៅឲ្យប៉ារាកាលនោះភាគីគេ តា ស៊ឹន សានគាត់អត់មានកន្លែងនៅ គេវៃកន្លែងគាត់អស់ទៅ គាត់សុំកន្លែងហ្នឹងក៏ខាងភាគីគេឲ្យហ្នឹងទៅ កន្លែងខ្ញុំតើកន្លែងអស់ហ្នឹងនោះ ដល់ខាងភាគីខាងខៀវ សំផនគេឲ្យទៅខ្ញុំចុះទៅក្រោមទៅ ដល់ក្រោយមកយើងមិនរួបរួមគ្នា ។ កាលហ្នឹងយើងមិនទាន់រួបរួមគ្នាទាំងអស់ណា ប៉ារានិងខ្មែរក្រហមរួបរួមគ្នាបាន ហើយខាងក្នុងខ្មែរក្រហមមិនទាន់រួបរួមគ្នាបានទេ តែដល់ក្រោយមកប៉ារ៉ាគេរួបរួមគ្នាជាមួយរដ្ឋកម្ពុជា បានចឹងយើងនៅខាង ឌុល សារឿន នៅខាងដុបគគីរ ខាង

អន្លង់វែងខាងអីគេ នៅដល់ចឹងខាងកងពលប៉ាំរ៉ាហើយខាងកម្ពុជាហ្នឹង គេរួបគ្នាវ៉ៃពួកខាងខ្មែរក្រហមទៀត ខាងភ្នំឆត្រអីនេះកន្លែងពួក តា ខៀវ សំផន គាត់នៅភ្នំឆត្រ តើកាលមួយហ៊ុកហ្នឹង ប៉ុល ពត ក៏នៅភ្នំឆត្រ តា ឌុច គាត់នៅភ្នំឆត្រហ្នឹងដែរ ដល់ពេលវ៉ៃចឹងទៅគេសប្បាយនិងជ័យភ័ណ្ឌថៃ យកដីអស់ប៉ុន្មានដាងមួយគីឡូមានអីអស់ដីរលីង ។

ប៊ុន ថនៈ ខាងណាវ៉ៃ?

មាស វឿនៈ ចុះកាលហ្នឹងខាងកងពលប៉ាំរ៉ា និងកងពលខាងក្នុងមិនវ៉ៃខ្មែរក្រហម ចុងក្រោយបំផុតមិនវ៉ៃយកជ័យភ័ណ្ឌអស់យកភ្នំឆត្រអីហ្នឹង ដល់យកជ័យភ័ណ្ឌហើយថៃមិនរុកមកយកដីហ្នឹងអស់រលីង ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងកាលហ្នឹងពូរត់ទៅណាទៅ?

មាស វឿនៈ ខ្ញុំនៅថ្មពួកនេះឯង ខ្ញុំមកតាម«UN»ខ្ញុំឈប់ធ្វើទាហានហើយ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងតា ឌុច មកនៅជាមួយ ខៀង សំផន ហ្នឹង?

មាស វឿនៈ បាទ! គាត់មកនៅហ្នឹងគាត់ធ្វើពាណិជ្ជកម្មហើយគេសម្លាប់ប្រពន្ធគាត់នៅហ្នឹងឯង ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងគាត់កាន់ខាងពាណិជ្ជកម្ម?

មាស វឿនៈ ហ្នឹងហើយគាត់កាន់ខាងពាណិជ្ជកម្ម ដោះដូចេញដូច ដល់គេវ៉ៃទៅ ប៉ុល ពត ប្រាប់គាត់ដែលថា តា ឌុចឯង ទៅនៅខាងក្នុង មានពីណាការពារឲ្យហ្នឹង ចឹងតា ឌុច សុខចិត្តនៅក្នុង កាលហ្នឹងគេវ៉ៃទៅ អ៊ឹៗអស់ហ្នឹងគាត់ទៅនៅអន្លង់វែងអស់ទៅ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងកាលហ្នឹងប៉ុល ពតសួរគាត់ដែរ?

មាស វឿនៈ ហ្នឹងហើយគាត់សួរ តា ឌុច ដែលតើថា ឌុច ឯងនៅខាងក្នុងឬនៅក្រៅតា ឌុច ថានៅក្នុងនៅទៅថា នៅអត់មានពីណាការពារទេណា ដល់នៅគាត់សុខចិត្តនៅទៅ ។ គាត់នៅបានយូរដែលហ្នឹង រហូតដល់គេរដ្ឋប្រហារទៅ វ៉ៃសម្លាប់ប្រពន្ធគាត់ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងគាត់មានដែលឡើងប្រជុំនៅភ្នំឆត្រទេ?

មាស វឿនៈ បាទ! ផ្ទះគាត់នៅហ្នឹងតើ គាត់គ្រាន់តែធ្វើពាណិជ្ជកម្មទៅមកៗ តែប្រពន្ធគាត់នៅខាងក្នុងដល់នេះទៅគាត់ដាក់ឈ្មោះធ្វើជាគ្រូបង្រៀនវិទ្យាល័យនៅផ្កាំហ្នឹងឯង ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងប្រជាជនមានដឹងថាគាត់ធ្វើជាពាណិជ្ជកម្មដែរ?

មាស វឿនៈ ដឹងតើៗ គេដឹងទាំងអស់គ្នា ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងអ្នកនៅផ្កាំមានដឹងទេ?

មាស វឿន៖ អ្នកស្រុកនៅផ្ដាំគេដឹង អូនឯងទៅសួរខឿន សុខាគេដឹងហើយ ខឿន សុខាហ្នឹងគាត់ជឿព្រះគ្រឹះនៅជិតផ្ទះគាត់ហ្នឹងឯង ។

ប៊ុន ថន៖ ចឹងតាមពិតគាត់នៅតែមានទាក់ទងជាមួយខ្មែរក្រហមដែរ?

មាស វឿន៖ បាទ!អ្នកស្រុកក៏គេដឹងដែរ គេដឹងថាគាត់ជាពាណិជ្ជកម្មខ្មែរក្រហមគេមិនដឹងលុយគេច្រើនដល់នេះគេសម្លាប់ ។

ប៊ុន ថន៖ ចឹងកាលសម្លាប់ហ្នឹងដោយសាររឿងប្លន់ឬមួយជារឿងនយោបាយ?

មាស វឿន៖ បើតាមមើលទៅគេសម្លប់គាត់ មានន័យថាគេស្អប់ខ្មែរក្រហមយើងនិយាយឲ្យខ្លីចឹងទៅគេស្អប់ខ្មែរក្រហមណាមួយតា ឌុចហ្នឹងគាត់ជាអ្នកចេះដឹងខ្ពង់ខ្ពស់គាត់មានឈ្មោះបង្ហាត់សិស្សវិទ្យាល័យនៅផ្ដាំហ្នឹង គាត់ធ្វើពាណិជ្ជកម្មផង គាត់មានរោងម៉ាស៊ីនផងអីមិនដឹងទេ ។ គាត់រកស៊ីដូចថាវាលើគេមន្តិចទៅណាស់ ធម្មតាស្រុកហ្នឹង គេមិនចង់ឲ្យយើងលើទេ ។ ហើយគាត់រកស៊ីក៏មិនដើម្បីប្រយោជន៍របស់គាត់ដែរ គាត់រកស៊ីដើម្បីអង្គភាព ដល់ពេលចឹងទៅខ្ញុំមិនថា គាត់នៅហ្នឹងដែរ ដល់ក្រោយបានដឹង ។

ប៊ុន ថន៖ ចឹងកាលអ៊ីមកភ្នំឆត្រនេះធ្លប់ជួបគាត់ដែរ?

មាស វឿន៖ អត់រហូត អត់មានបានជួបរហូត តែដឹងថាគាត់នៅកន្លែងហ្នឹង ។

ប៊ុន ថន៖ ចឹងកាលមកដល់ដំបូង?

មាស វឿន៖ កាលមកដល់ដំបូងដឹងតែឈ្មោះគាត់ កាលនោះគាត់មានចិញ្ចឹមមាន់ គាត់របៀបកសិកម្មចិញ្ចឹមមាន់ គាត់មិនមែនចិញ្ចឹមមួយពីរណា គាត់ចិញ្ចឹមរាប់រយរាប់ពាន់មាន់ គាត់លក់មួង ៗរាប់លានខ្មែរ អាតូចដាក់ដោយតូច អាធំដាក់ដោយធំ គាត់ក្លាស់គាត់មានទ្រុង មានអាទ្រុងតូចអាទ្រុងធំគាត់ដាក់ របស់គាត់រាប់ពាន់មាន់ណាស់ គាត់លក់មួង ៗរាប់ពាន់ ។

ប៊ុន ថន៖ នៅណា នៅភ្នំឆត្រហ្នឹង?

មាស វឿន៖ បាទ!នៅភ្នំឆត្រ័ហ្នឹង ។

ប៊ុន ថន៖ ចឹងកាលអ៊ីស្គាល់គាត់នៅភ្នំឆត្រ?

មាស វឿន៖ បាទ! ខ្ញុំស្គាល់គាត់នៅភ្នំឆត្របើមីរុំប្រពន្ធស្គាល់យូរហើយ តែមិនដែលបានជួបគ្នាស្គាល់រាប់ឆ្នាំ ។

ប៊ុន ថន៖ ចឹងគាត់នៅភ្នំឆត្រ័ហ្នឹងបានយូរទេ?

មាស វឿន៖ គាត់នៅភ្នំឆត្រហ្នឹងបានប្រហែលជាមួយឆ្នាំ ធ្វើផ្ទះថ្មឲ្យគាត់នៅ ។

ប៊ុន ថន៖ ចឹងអ៊ី ៗប៉ុល ពតនៅហ្នឹងទេ?

មាស វឿនៈ នៅហ្នឹង ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងនួន ជាមាននៅហ្នឹងដែរ?

មាស វឿនៈ អត់ទេ ប៉ុល ពត ខៀវ សំផននៅជាប់គ្នា ។

ប៊ុន ថនៈ នួន ជា?

មាស វឿនៈ អត់ទេ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងតា អៀង សារី?

មាស វឿនៈ តា អៀង សារីគាត់នៅម៉ាឡៃជាប់រហូត តាអៀង សារី នួន ជា សុន សេននៅជំរំ ១០០១-១០០២ហ្នឹងនៅដីថៃ
តែបើយើងគិតពីដីខ្មែរប្រហែលនៅជាប់គ្នានិងព្រះវិហារ ដែលទៅព្រះវិហារដឹងហើយ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងគាត់បែងចែកគ្នានៅ?

មាស វឿនៈ ហ្នឹងហើយបែងចែកគ្នានៅ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងដល់ពេលតា ម៉ុក គាត់ទៅនៅណា?

មាស វឿនៈ តា ម៉ុក គាត់ទៅនៅអន្លង់វែង ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងនៅបានមួយឆ្នាំបានគេវៃបែកនេះហ្នឹង?

មាស វឿនៈ ហ្នឹងហើយព្រោះយើងត្រូវគ្នាហើយប៉ុរាពនិងខ្មែរក្រហមត្រូវគ្នារួមវ៉ៃកងពល ដល់ក្រោយមកទៀតប៉ុរាពគេត្រូវគ្នាជាមួយរដ្ឋកម្ពុជា ខុសជាមួយខ្មែរក្រហម គេមកវ៉ៃខ្មែរក្រហមពួក ឌុល សារឿនអីនេះ នៅខាងដុបគគីរនេះក្រោយគេបង្អស់ហើយ ។ វ៉ៃហ្នឹងវ៉ៃទាំងភ្នំឆត្រ វ៉ៃដុបគគីរ វ៉ៃអន្លង់វែង ។ កាលនោះខាងប៉ុរ៉ាដឹកនាំរួមវ៉ៃហ្នឹងគឺ ញឹក ប៊ុនឆៃ រួមគ្នាវ៉ៃជាមួយកងពលហើយខាងកម្ពុជា កែវ គឹមយ៉ាន ហ្នឹងឯង ។ ហើយខាងប៉ៃលិនហើយនិងម៉ាឡៃគេត្រូវគ្នាជាមួយរដ្ឋកម្ពុជា តែគេមិនបានវ៉ៃខាងណាទេ គេនៅស្ងៀម ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងពេលវ៉ៃហ្នឹងនៅហ្នឹងតើ ដល់វ៉ៃហ្នឹងបានគាត់រត់ទៅ?

មាស វឿនៈ បាទ!វ៉ៃបែកអាហ្នឹងហើយបានរត់ទៅ វ៉ៃបែកអាហ្នឹងហើយវ៉ៃអន្លង់វែងដុបគគីរមិនទាន់បែកទេ ។ ហើយក្រោយមកទៀតនោះមានពួកជ្រុលនិយម ដឹងទេគេហៅពួកជ្រុលនិយមពួកប៉ុរ៉ា នោះណាស់ ។ ពួកជ្រុលនិយមហ្នឹងទៅវ៉ៃគ្នានៅហ្នឹងទៀតជាមួយ ឌុល សារឿន ហ្នឹង ជាមួយលោក ហួត វ៉ៃប្រឫកប្របល់គ្នាយករថក្រោះសូរ ចាន់ហេងនេះអស់ពីរគ្រឿងទៀត លួចយកទៅទៀត ។

ប៊ុន ថនៈ ទៅជាមួយ ឌុល សារឿន?

មាស វឿនៈ ហ្នឹងហើយ បែបយកលក់ឲ្យថៃអស់រលីងដីង។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងខាងម៉ាឡៃនោះគេត្រូវជាមួយរដ្ឋកម្ពុជា?

មាស វឿនៈ ខាងហ្នឹងគេស្ងាត់ហើយ ហ្នឹងគេត្រូវជាមួយរដ្ឋកម្ពុជាគេនៅស្ងៀមនៅតែខាងនេះទេ ដល់ខាងនោះគេក្តាប់បានហើយខាងនេះវៃបែកនេះហើយ ឌុល សារឿន គាត់ចចារខ្លួនគាត់ខ្ញុំទៅជាមួយអង្គការអភិវឌ្ឍន៍ ទៅទទួល ឌុល សារឿន ហ្នឹងអង្គការអភិវឌ្ឍន៍នៅស្វាយហ្នឹង។ ខ្ញុំទៅយក ឌុល សារឿន ហ្នឹង ឌុល សារឿន នៅជុំបគគីរលើគេខ្ពស់នោះ ខ្ញុំទៅដេកហ្នឹង មួយយប់ទំរាំនិយាយចុះចូលគ្នា ហើយបានយន្តហោះសម្តេច ហ៊ុន សែន ទៅយក ឌុល សារឿន មកទៅភ្នំពេញចប់ត្រឹមហ្នឹងឯង។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងអ៊ំមកនៅទីនេះទៅ?

មាស វឿនៈ ខ្ញុំមកនៅនេះតែរហូតហ្នឹង មកនៅទីនេះតាំងពីត្រូវគ្នាតិចៗតាំងពី អ៊ុន គាត់ចូលនោះ។ អ៊ុនគាត់ ចូលហើយខ្ញុំបានបោះឆ្នោតជាប់នរាវិទ្ធរដ្ឋមន្ត្រីទី១នោះ ប្រមូលកំលាំងជួយបោះឆ្នោតឲ្យជាប់ ដល់ជាប់ទៅមិនដឹងជាយ៉ាងម៉េចបានជា រណរិទ្ធិ មិនបានអំណាចវិញកាលហ្នឹង ច្របូកច្របល់មិនដឹងជាពឹងពីណាទេ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងឥឡូវអ៊ំមកកាន់សាសនាគ្រឹះវិញ?

មាស វឿនៈ បាទ!ថ្ងៃមកនៅខាងគ្រឹះស្ទៀនវិញ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងអ៊ំចូលខាងគ្រឹះយូរហើយឬនៅ?

មាស វឿនៈ ខ្ញុំប្រហែលជា៧ទៅ៨ឆ្នាំ ខ្ញុំកាលហ្នឹងគេឲ្យធ្វើគណៈបក្សខ្ញុំមិនធ្វើខ្ញុំឈឺក្បាល គេឲ្យធ្វើខាងស្រុកក៏ខ្ញុំមិនធ្វើ ខ្ញុំថាឆ្អែតហើយ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងអ៊ំរាល់ថ្ងៃមានកូនប៉ុន្មាននាក់?

មាស វឿនៈ កូនខ្ញុំ៨នាក់ ស្លាប់១នៅសល់៧នាក់ បានការហើយ៣នាក់នៅសល់៤នាក់ទៀត ម្នាក់នៅរៀនបាត់ដំបង។ ម្នាក់នៅរៀនសាលាបន្ទាយឆ្មារ ហើយម្នាក់ទៀត ស្រីហ្នឹងប្រលងធ្លាក់ឌុបហើយអត់មានលុយឲ្យរៀននៅចាំផ្ទះរាល់ថ្ងៃហ្នឹង។ ហើយកូនមួយទៀត ទៅរកស៊ីនៅថៃបាត់ហើយ ខ្ញុំខ្វះខាតលុយខ្ញុំខាយ៉ាប់។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងអ៊ំរាល់ថ្ងៃហ្នឹងធ្វើស្រែ?

មាស វឿនៈ ខ្ញុំធ្វើស្រែ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងធ្វើបានប៉ុន្មានហាត់ដែរ?

មាស វឿនៈ ខ្ញុំធ្វើស្រែបាន២ហិចតាហើយទៅធ្វើអីនោះបានប្រហែលជា២ហាត់ដែលដឹង អត់មានបាន ស្រូវទេ ឆ្នាំនេះផាប់អស់ហើយ ។

ប៊ុន ថនៈ ចឹងខ្ញុំអត់មានអីសួរអ៊ំទេ ហើយអរគុណអ៊ំច្រើនដែលចំណាយពេលឲ្យខ្ញុំសម្ភាសន៍ ។

មាស វឿនៈ បាទ ។

ចប់